

Bedankt voor de inspiratie.

Een Vergeten Verleden

Dawn Avalon

Herdruk

Eerste uitgave, 2008

Alle rechten voorbehouden aan Dawn Avalon.

© 2022 door Dawn Avalon

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

proloog

Vanaf een afstandje keek hij - zelf onzichtbaar - met een gesloten glimlach op zijn gelaat op de nog slapende achttienjarige neer. Hij vroeg zich af hoe ze het er vanaf zou brengen; rebels als ze haar hele leven al was geweest. Getuige ook dit keer het fel roze en groen in het lange, boterblonde haar. Een blik de andere kant op liet hem de reden van zijn komst hier bij deze specifieke jonge vrouw zien. Ogen ontmoetten elkaar waarop de ander weer verdween in de schemer. Zelf sloot hij eveneens enkele seconden zijn ogen zodat hij zich in die wereld naar een andere plek kon verplaatsen. Geroepen als hij werd door de monotone klanken van een magere, oude man. Wachtend in het duister van de nacht had hij slechts een enkele toorts meegenomen voor licht en warmte. Zoals gewoonlijk zat hij in een kleermakerszit voor zijn grot, hoog in de bergen gelegen. En had hij zich in een eenvoudig hemd en een knielange broek gehuld. Beide waren vervaardigd uit de vacht van een gnoe. Met zijn hoofd met de lange witte vlechten voorover gebogen, zat hij te neuriën. *"Ik ben hier,"* liet hij de spirituele man weten. Blauwe ogen, waterig van emotie en de lange uren van het wachten, keken op. *"Ze zijn weg,"* fluisterde hij, doelend op de enorme kuddes die door onverklaarbare oorzaken van de omliggende vlaktes waren verdwenen. *"Ze zullen terugkeren,"* gaf hij als antwoord. *"Wanneer? Binnenkort zal er niets meer zijn wat onze jagers kunnen vangen om de stam te voeden."* Mijn stam heeft al zo zeer geleden onder het verlies van haar leden, dacht hij verder. *"Tijdens de tocht die Aedan, jullie jonge leider zal maken om haar te vinden."* *"Haar? God van het Licht?"*

"Gaea." Hij trok zich weer terug in de schemer om zijn blik weer op de jonge vrouw zelf te kunnen focussen.

Zeven waren met hem gekomen om toe te zien en indien nodig te ondersteunen. Hij keek van hen weer naar haar en sprak:

"In een ruimte waar niets is, kan toch een onbedwingbare spanning heersen. Zo onweerstaanbaar zelfs dat eens onder invloed van deze immense druk de ruimte in al haar dimensies open brak. En een minuscule lichtvonk ontstond. Deze spontane schepping sluimerde millennia lang om tergend langzaam tot ontwikkeling te komen. Uiteindelijk groeide het uit tot een stadium waarin Bewustzijn noodzakelijk werd en zo begon het Grote Ontwaken." De Onderwijzer zweeg enkele tellen en knielde naast haar neer. Met zijn zachte stem, even onbevattelijk als gedachten, sprak hij verder. *"Het voornaamste volk dat ooit op aarde leefde, kende eveneens een groot ontwaken. Van dat grote ontwaken zal jij getuige zijn en meer dan dat... Daarvoor zul je echter eerst tot een hoger bewustzijn moeten groeien. Niet hier in deze énéntwintigste eeuw, maar in een leven waarin je werkelijk volkomen op jezelf wordt teruggeworpen. Tijdens dat nieuwe leven zullen Mijn bodes jou vertellen over de oorsprong van jouw ontstaan. Eerst echter moet jij bewust worden van de origine... En daarvoor vraag Ik een gedachtesprong. Luister goed naar wat Ik nu zeg: als het samenkomen van bepaalde materie resulteert in een dimensionale explosie, waarom wordt zij dan gezien als het begin van álle leven? Want een handeling of gedachte dat daarvóór plaatsvond, leidde immers tot deze geweldige detonatie. Elk begin heeft dus een aanvang; zo ook de oorsprong van het bestaan, Gabriëlla... Luister naar Me..."*

Weken van keer op keer zacht klinkende geluiden, als een televisie die ergens in de verte speelde. Fluisteringen die in haar slaap half tot de jonge vrouw door drongen, echter net onverstaaanbaar bleven. Tot ze uiteindelijk een naam fluisterden: "*Gaea, Gaea.*" Een versnelde hartslag verraadde dat ze iets had gehoord, niettemin reageerde ze niet.

"Gabriëlla is anders dan de Vorigen," sprak het wezen Raël.

Degene Oriël genaamd, boog zich iets om beter naar haar te kijken. *"Anders? Misschien. De laatste, hij geloofde diep in zijn God, en zo werd de Onderwijzer dat voor hem. Deze hier, ik denk dat ze haast weet dat er meer is. Binnenkort zal de Onderwijzer -"* Ze bewoog... "Wat?" klonk nu alleen nog haar stem.

"Ze kan ons horen?" weerklonk de gedachte van Oriël nu enkel nog in hun eigen dimensie.

"Ja, ik zei toch dat ze zich steeds meer opent."

De duisternis bood slechts schaduwen. Met het licht aan, dat haar de eerste ogenblikken enkel verblindde, was er evenmin iets te zien. Ze waren weg. *Als er al iets of iemand in mijn kamer was,* dacht ze. Net als ze dacht nog wakker te zijn, begon de zachte klank van woorden en een schittering van licht in haar ooghoeken. Wanneer ze zichzelf dwong verder te ontwaken, was er helemaal geen lichtverschijnsel en heerste er een doodse stilte in haar slaapkamer. De laatste tijd werden de stemmen die ze in haar halfslaap opving luider, op de één of andere manier dringender. Wás ze haar verstand aan het verliezen? Iemand die stemmen hoorde, werd immers gezien als...gek? Alleen al de angst hiervoor weerhield haar ervan om in de realiteit van haar dagse bestaan zelfs maar over haar nachtelijke ervaringen na te denken. Wellicht dat de drukte en spanning van een grote stad

haar toch teveel werd? Zoals haar voormalige dorpsgenoten haar hadden gewaarschuwd. New York had bijna een duizend keer zoveel inwoners dan het slapende stadje waar ze opgegroeid was. Volgens hen was New York een stad vol excentriekelingen en gevaarlijke individuen. Mensen die anders waren of dachten anders te zijn. Echter volgens hen was zij net zo 'anders' en ze lieten het niet na haar dit duidelijk te maken. Niemand vond het vreemd, vooral zichzelf niet, dat haar keuze op deze miljoenen stad was gevallen om uiteindelijk te gaan wonen. "Anders," mompelde ze in een reactie wat ze half in haar slaap had opgevangen. "Liever anders dan een kuddedier... Of een papagaai," bedacht ze verder. Een korte blik naar de klok. Ze had nog tien minuten voordat ze op moest staan, wilde ze ruim op tijd voor haar vlucht naar DC zijn. Haar gedachten dwaalden weer naar het kleine stadje waar ze was opgegroeid. Hoewel ze er haar hele leven had gewoond, was ze nooit één van hen geweest. Zelfs met de oude mevrouw Gabor, die haar had geadopteerd, voelde ze geen band. Hoewel dit niet zozeer aan Gabriëlla lag, dan wel aan de excentrieke vrouw zelf. Vooral tijdens haar transformatie van meisje naar tiener had de vrouw steeds meer afstand van haar genomen. "Vreemd kind," hoorde ze de woorden nog in haar herinneringen klinken. Of, "Wat voor één ben jij eigenlijk?" Ze konden haar niet plaatsen, niet in een hokje stoppen of brandmerken. Het heldere blond van haar lokken hoorde niet bij iemand die het hele jaar door een Mediterraan getinte huid had. De vrouw vond haar hemelsblauwe ogen te sprekend in hun amandelachtige vorm en haar lippen te vol voor een 'blanke'. Tot het 'anders' aan haar ineens als 'bijzonder' en exotisch werd beschouwd. Aantrekkelijk en verlokkend. Het had even geduurd eer Gabriëlla om wist te gaan met de veranderde reacties op haar uiterlijk. Immers voorheen werd ze slechts op haar weerbarstige karakter

beoordeeld. Na haar zestiende werd ze op haar uiterlijk veroordeeld. Om zichzelf niet in de reacties van haar medemens te verliezen, volgde ze met een nog diepere overtuiging haar eigen wil en woord.

De Zeven wisten dat de mensen van dit nieuwe millennium verdeeld waren tussen degenen die hoopten, of vreesden. En dat er mensen waren die zich nergens van bewust leken en slechts van dag tot dag leefden. Bij voorgaande grote eeuwwisselingen waren hele groepen overtuigd geweest van een gewelddadig einde of een glorie rijk nieuw begin. En al die andere keren was er slechts een nieuw jaar gekomen. De vraag was of het de mensen deze laatste keer werkelijk iets kon schelen. Hoewel de dorst naar Spiritualiteit groeide, leefden de meeste onder hen zonder de Herinneringen. Zonder het verlangen naar de Geschriften en de verborgen tekens. Wat Gabriëlla nu al vermoedde, was nog te gering om überhaupt de ware bedoeling of waarheid te kunnen begrijpen. Niettemin werd ze binnenkort geholpen naar dat pad dat leidde tot dit vergeten verleden.

Washington DC.

Net voorbij de hekken en de zware beveiliging was het rustig genoeg om per verdieping omhoog te kunnen kijken naar het prachtige, zwarte, spiegelende, nieuwe gebouw. Slechts een maand geleden was het voor het Ministerie van Economische Zaken geopend. Om het donkerblauwe bijna zwart marmeren sculptuur te kunnen zien, moest ze haar hoofd zo ver in haar nek leggen, dat ze steun zocht bij de spijlen van het hek om haar evenwicht te bewaren. Het was een enorme adelaar, klaar om van het dak te springen en zich op de tere luchtstromen te laten drijven. Ze ademde diep. Nu ze zo voor het gebouw stond, leken

de emoties nog harder in haar te tolleren. Een blik op haar horloge vertelde dat het bijna vier uur in de middag was. Het was normaal dat ze opgewonden en nerveus was, maar ze moest zichzelf zien te kalmeren. Bewust haar voeten neerzettend, zodat ze haar aandacht kon focussen, beklom ze de veertig treden lange trap die naar de eveneens zwaar bewaakte ingang leidde. Nogmaals diep ademhalen. Dit wilde ze toch zelf, immers. Vluchtig keek ze omlaag naar haar eigen outfit en trok een mondhoek op. Dit was zo niet het soort kleding dat ze gewend was te dragen. Maar goed, haar werkgever had erop gestaan dat ze netjes gekleed naar deze bespreking ging. Over haar haren had niettemin niemand een woord gerept, bedacht ze zich sardonisch grijnzend. Enkel voor vandaag droeg ze een camel nep suède kokerrokje, erboven een wit bloesje met driekwart mouw en een bijpassend kort jasje. *Nog steeds netjes en geen vlekken, gelukkig.* Een tweede keer sinds ze het complex naderde, hield een agent in burger haar tegen. Zonder zijn vraag af te wachten overhandigde ze hem haar schriftelijke uitnodiging en legitimatie. Zoals ze al verwachtte, mocht ze verder lopen.

Aan het einde van de gang was zijn kantoor. Achter een bureau naast de zwaar in lak bedekte donkere deur zat zijn secretaresse. Voor de deur stond een man gekleed in een donker pak, zijn armen voor zijn borst gevouwen. Recht op de secretaresse aflopend, uiterlijk zelfverzekerd, tuimelden alle twijfels door haar hoofd heen. *Het is zover. Ik moet de minister overtuigen ons project te steunen. Mevrouw Gabor zou zeggen dat mijn grote mond eindelijk es een keer positief wordt benut. Hoewel ze zich in haar graf zou omdraaien als ze wist dat ik toch voor Evolution ben gaan werken. Toch is het vreemd dat ik nu al deze opdracht heb gekregen. Al heb ik een aantal gepeperde stellingen gepubliceerd.* Gabriëlla werkte pas drie maanden voor

Evolution, een organisatie die zich vergeleek met instanties als Greenpeace, Amnesty en Wereld Natuur fonds. Al was Evolution meer gericht op het bieden en ontwikkelen van alternatieven naast het demonstreren en het bewust maken van het grote publiek. Goed, ze geloofde er met heel haar hart in, maar ongetwijfeld waren er mensen binnen de organisatie die beter gekwalificeerd waren dan zij. Zeker voor een gesprek met de minister. *Waarom dan toch ik?* "De minister verwacht me," sprak ze kort tot vrouw, dankbaar dat haar stem vast klonk.

"Miss Anzoma?" klonk haar heldere stem.

"Ja."

"Prima, ga maar naar binnen."

De beveiligingsbeambte knikte en opende de deur. Een moment lang was ze overrompeld door de luxe van het kantoor. De vloer tot en met de vensterbanken bestond uit geel tot zalm getint marmer. Aan de reseda gekleurde wanden hingen grote, surrealistische schilderijen. Links van haar stond een lang roodbruin marmeren dressoir met daarop een plateau gevuld met buitenlandse dranken. Aan de andere kant stond een hoge kast eveneens van roodbruin marmer met een viertal design monitoren. Ze lieten de toegang tot het gebouw, de ontvangsthal, de garage onder het gebouw en de lange gang voor zijn deur zien. Iets wat haar bevreemde. Waarom had een minister bewakingsmonitoren in zijn kantoor? In elk geval had hij haar dus al ver van tevoren aan zien komen lopen. In het midden van de kamer stond een gigantisch zwart bureau in een Z-vorm van twee bij drie meter. Leeg op een aantal beelden en een laptop na. De minister tikte zelf iets in zijn laptop terwijl hij met iemand telefoneerde.

"Zijn er nog meer berichten binnen gekomen over de Munson Ontwikkelingen?" hoorde ze hem aan iemand vragen. *Munson*, herhaalde ze de naam in haar hoofd. Dat ze uitgerekend hier

aan die man herinnerd moest worden. De minister keek van zijn telefoongesprek op en gebaarde haar te gaan zitten op één van de crème lederen stoelen die tegenover het bureau geplaatst waren. In zijn ogen verscheen een amuserende glinstering, zag ze. "Nee, dat is prima... Ik zal het in het overleg naar voren brengen. Ja. Ik maak nu een eind aan dit gesprek. Er is een mooie jonge dame die op me wacht," zei hij met een grijns naar Gabriëlla. Als een boer met kiespijn trok de jonge vrouw vlug haar lippen op tot een glimlach. Liet hem maar denken dat ze geflatteerd was. *Seksist*.

"... Het spijt me, miss Anzoma," verontschuldigde hij zich even later half. "Zoals mijn secretaresse je eergisteren al verteld heeft, ik ben een druk bezet man. "

"Natuurlijk... Al was het mijn werkgever, de heer Dex Mantorell met wie uw secretaresse heeft gesproken."

De man trok kortstondig zijn mondhoeken op. "Vertel me nu eens wat ik voor je kan doen. Koffie?" Hij had een dienblad bij zich op het bureau staan. Kennelijk wilde hij niet gestoord worden tijdens hun gesprek. Ze schudde het hoofd waarop hij de kan weer neerzette die hij reeds had vastgepakt.

"Als eerste wil ik u namens Evolution bedanken dat u dan toch tijd voor mij vrij heeft willen maken," probeerde de jonge vrouw zich ondertussen op haar opdracht te concentreren. "Heeft u daarnaast tijd kunnen vinden ons rapport te lezen dat wij u een aantal weken geleden aangetekend toegestuurd hebben?"

Een korte, gesloten glimlach verscheen op zijn gezicht.

"Ik heb het door mijn eigen onderzoeksmensen laten testen," hij wachtte even en keek haar aan. "En daar is niets uitgekomen."

De man daagde haar uit, moest ze tegen hem ingaan? Hij was een minister, en zij... Heimelijk bestudeerde ze hem. Hij was de vijftig gepasseerd. Niettemin was zijn figuur nog goed en bezat zijn donkerblonde haar nog geen spoortje grijs. Ze vroeg zich af

of hij het verfd. Zijn donkere ogen die de wereld vanuit een strenge en machtige perspectief bekeken, hadden nu een spottende glans over zich. De minister verwachtte een emotionele reactie, wanneer deze uit bleef, besloot hij haar nog verder aan de tand te voelen. Wist dit jonge blonde ding wel waar ze over sprak? Goed, ze was beeldschoon, ondanks de troep die ze in haar haren had gespoten. Zelfs opgekruld in haar nek was het roze en groen nog duidelijk te zien. Zal wel één of andere statement zijn, bedacht hij zich. Als alle ogen niet op hem gericht waren in dit verkiezingsjaar, dan wist hij wel raad met haar. Achttien was immers volwassen. Grappig, dacht hij opeens hoe gauw hij 'ja' had gezegd tegen dit gesprek nadat Dex Mantorell hem Gabriëlla's gegevens had gemaild. Het was inderdaad een slimme zet van de man geweest om haar aan te nemen. Desondanks, al genoot hij van haar aanblik, hij liet zich er niet door beïnvloeden.

"Volgens mij betekent dat slechts dat uw wetenschappers niet in staat waren de resultaten van onze wetenschapper te herhalen," zei ze echter. *Eén nul voor Evolution. En wat is uw antwoord hier op?* Hij trok even een gezicht. "Zoals je wilt. Ik heb hoe dan ook al een beslissing genomen. Het is een feit dat de aardolie industrie enorm veel geld oplevert voor de Westerse Maatschappij en Oosterse regeringen, laat staan de arbeidsplaatsen. Dit gegeven is te belangrijk om de gehele onderneming gevaar te laten lopen door de uitvinding van één klein bedrijf... Ze zullen zelf evenmin gewillig zijn zich van de markt te laten schui -"

"Als dat zo is," viel ze hem vlug in de rede, "dan wordt het tijd voor deze industrie met de tijd mee te gaan en te investeren in de nieuwe vormen van verbranding. Ze kunnen helpen motoren te bouwen die op waterstof draaien. Ze kunnen bijvoorbeeld

koolzaad gaan verbouwen of een partnerschap aan gaan met boeren. Of irrigatiebedrijven om onbegroeide stukken land - "Alsof al dat bij onze toekomst hoort," onderbrak hij haar nu geringschattend. Ze trok een wenkbrauw op. "Welke toekomst? U wilt toch in dit prachtige en schone heden blijven leven?" vroeg ze met een overdreven onbegrip in haar stem.

"Waarom sluit jij je niet bij een organisatie als Greenpeace aan," gaf hij terug. Gabriëlla klemde kort haar kaken open.

"Hoe komt u erbij dat ik dat al niet gedaan heb?" De jonge vrouw liet zich niet uit het veld slaan. Een waar masker van onschuld gleed over zijn gezicht. Waarop Gabriëlla nogmaals op haar tanden beet om haar ergernis voor zich te kunnen houden. "U weet dat ik gelijk heb. U weet dat Evolution gelijk heeft. Maar in plaats dat u dat toegeeft en aan onze gijzeling een eind maakt, scheidt u zich af met dezelfde paniek zaaiende excuses die we in de vorige eeuw ook al hoorden."

Hij knikte. "Ik moet zeggen dat ik onder de indruk van je ben, miss Gabriëlla Anzoma... Misschien dat jouw Evolution gelijk heeft... Maar niemand zal ze dat geven. Waarom zeg je trouwens dat we gegijzeld zijn?" Ze kon onmogelijk op de hoogte zijn van de invloed die de aardolie industrie in werkelijkheid op de politiek van de meeste landen had.

"Zijn we dat dan niet? De mogelijkheid om bijvoorbeeld waterstof te creëren bestaat al meer dan vijftig jaar. Al net zolang hebben wetenschappers en uitvinders aangetoond dat de mogelijkheid bestaat om een motor te maken die op waterstof draait. Waarom is het al die tijd tegengehouden? Benzine is slecht voor het milieu dat is niet pas de laatste jaren bekend. En toch wordt de nieuwe, schonere en betere manier tegengehouden. Nu heeft een wetenschapper van Evolution een energiebron gevonden die van het heelal een nieuwe ontdekkingswereld kan maken. En weer worden we

tegegehouden. Ik zeg u dat we met elkaar gegijzeld worden, gegijzeld door hebzucht en egoïsme." De minister stond vanachter zijn bureau op en klapte op een trage en spottende manier in zijn handen. "Ik snap nu waarom Evolution jou heeft aangenomen, Gabriëlla... Helaas blijf ik bij mijn eerste besluit. Let wel, ik ben alleszins bereid Evolutions acties te ondersteunen, als zij inwilligt dit project te laten vallen."

"Nee, nooit."

"Geef me Munson," blafte de minister zijn secretaresse even later via de intercom toe en trommelde ongeduldig met zijn vingertoppen op het bureaublad. Hij wilde de steenrijke oliemagnaat liever niet spreken maar had geen keuze. Het project van Evolution moest gestopt worden. Hoe dan ook.

New York

Omgeven door warm schuimend water sloot Gabriëlla laat die avond haar ogen. Tijdens een kort telefoongesprek in de taxi met Murphy, haar directe collega, had ze laten weten vannacht wellicht nog uit te gaan. Maar nu ze hier zo lag. *Ik ga toch niet. Vanavond niet. Ik blijf in bad liggen. Ergens hadden we kunnen verwachten dat de minister zich evenmin door mij laat overtuigen. Maar goed. Ik heb mijn zegje gedaan. Toch surrealistisch dat ik een één op één gesprek met hem mocht hebben. Munson. Tom Munson. Brr... Typisch dat de minister het over hem had terwijl ik binnenkwam. Vraag me af hoelang Dex die verwende rijkaard nog bij me vandaan kan houden. Hij had me al gewaarschuwd voordat ik het artikel over zijn gang van zaken had geschreven en gepubliceerd. Ik heb het nare gevoel alsof het net zich langzamerhand begint te sluiten. Alleen vanavond hoop ik nog niet. Echt hoor, ik kom er voor niets en niemand uit...*

Ze rende! Sneller! *Hij heeft me bijna!* Een snelle blik over haar schouder. Een grote, gespierde man met lange, donkere haren achtervolgde haar! *Wat wil hij toch van me?* Het droge goudgele landschap flitste aan haar ogen voorbij. Was dat een blauwe antilope? Om haar heen vormde zich opeens een hele kudde! Plotseling kliefde een speer door de lucht en boorde zich in het dier voor haar! "Oh nee!" gilte ze. Was hij gek geworden? Om zomaar een dier te doden. De grote man kwam nu op haar afgerend! De jonge vrouw geraakte een ogenblik verlamd in haar reactievermogen. Wegvluchten of afwachten? Echter hij negeerde haar en knielde voor het dode dier neer. Hij uitte wat vreemde woorden en gebaarde met zijn handen.

"Wat zeg je?" Ze begreep hem niet. Opnieuw zei hij iets en gebaarde met zijn handen. "Waarom spreek je niet normaal? Ik begrijp niet wat je van me wilt." Opeens stond hij op en wees naar de hemel. Gabriëlla volgde zijn blik. Felgekleurde vuurringen dansten door de lucht. Plotseling schoten ze op haar af! De achttienjarige kromp als in een reflex ineem. Toen ze haar ogen opende, stond ze op het bovenste plateau van een berg. In het midden zat een oude man bij een vuurtje. Op het moment dat hij opkeek, stond ze vlak voor hem.

"Welkom, Gaea."

Happend naar adem opende ze haar ogen. *Niet te geloven. Ik ben in slaap gevallen.* Traag stapte ze uit het lauwe badwater en sjokte, links en rechts wat handdoeken grijpend naar haar slaapkamer. *Voor overmorgen sta ik niet op.*

Haar smartphone zoemde. *Laat maar zoemen.* Haar huistelefoon ging over. *Dat meen je niet! Ah, toe nou.* Haar deurbel ging. *Werkelijk. Vergaat de wereld soms zonder mij? Verdorie, ik lig net zo lekker.* Nogmaals werd er aangebeld, en nogmaals. Ze

gromde. Met tegenzin stapte ze uit bed en trok een mintgroene, knielange ochtendjas aan. Op haar blote voeten stampte ze de slaapkamer uit, de woonkamer door naar de voordeur. Via het spionnetje kon ze haar baas zien staan. Kort een zucht, waarop ze de sloten ontgrendelde. Dex Mantorell had haar enkele maanden geleden persoonlijk aangenomen, iets wat hij normaal gesproken aan zijn personeelschef over liet. Echter onderweg naar personeelszaken had ze toevalligerwijs bij hem in de lift gestaan. De grote blonde man was begin dertig en vanaf dat eerste ogenblik smoorverliefd op haar. Ondanks of misschien zelfs vooral doordat haar haren toen alle kleuren van de regenboog hadden gehad. Omdat haar gevoelens niet wederzijds waren, was ze dankbaar dat hij niet met zijn eigen te koop liep. Al drong hij nog steeds op een soort vriendschap tussen hen aan. Dat hij haar baas was, maakte wat hem betrof niets uit. Zelf had ze in eerste instantie haar twijfels gehad, maar vooralsnog was hun vriendschap niet vervelend gebleken. Ze opende de deur en keek naar de man op. Wat onzeker door haar strakke blik, glimlachte hij voorzichtig. "Mag ik binnenkomen?" Gabriëlla trok de deur verder open en deed een stap achteruit. Dit was niet de eerste keer dat hij onverwachts bij haar op visite kwam. Onder het mom van 'vriendschap' uiteraard. "Ik zal me even aankleden," mompelde ze. Hem alleen in haar woonkamer achterlatend, liep ze haar slaapkamer in.

Een kwartier later nam ze een slok van de koffie die hij voor hen had gezet. Op haar bord twee geroosterde broodjes met jam en honing die hij eveneens had klaargemaakt. Een verdachte handeling, vond ze. Deze vorm van serviceverlening betekende vast en zeker dat hij iets van haar wilde. Toch zei ze er niets van; nog niet.

"Ben je zo het gesprek met de minister ingegaan?" vroeg hij ineens. Gabriëlla wist dat hij met 'zo' het roze en groen in haar

haren bedoelde. "Ja," zei ze en stak uitdagend haar kin naar voren. De man trok even een gezicht. "Nou ja. Hij heeft in elk geval naar je geluisterd... Hij vond je zeer standvastig in je uitlatingen en heeft me laten weten open te staan voor een vervolgesprek. Mits het dan uiteraard niet over onze nieuw ontwikkelde brandstof gaat."

"Natuurlijk... Is er iets gebeurd? Je hebt die uitdrukking op je gezicht." Ze nam een flinke slok van haar koffie.

"Nee en ja..."

De deurbel klonk weer. Nog peinzend over zijn woorden, stond Gabriëlla op om open te doen.

"Mogge, schoonheid," sprak een olijke Murphy, haar collega. De wat stevige, rossige man volgde haar naar de keuken en nam naast zijn werkgever plaats.

"Dex," groette hij kort. "Heb je het haar al verteld?"

"Nee, nog niet," vertelde hij met zijn blik op de jonge vrouw. Zelf nam ze eveneens aan haar keukentafel plaats.

"We hebben besloten om jouw gezicht als het gezicht van Gaea de Godin van de Aarde te gebruiken," vertelde de gezette man terwijl hij zichzelf een kop koffie inschonk. Bij het horen van de naam Gaea, kreeg de jonge vrouw spontaan kippenvel. *Raar.*

"Mijn gezicht?" vroeg ze om zichzelf tijd te gunnen een reactie te bepalen. "Ja," vertelde Murphy al verder. "Als jij toestemt dan maken we vandaag nog een aantal spandoeken. De grootste hangen we aan het Vrijheidsbeeld, zodat iedereen het kan zien. Tig nieuwszenders zullen er een verslag van maken. Wat zeg je ervan? Jouw gezicht als hét gelaat van Evolution?" Zijn enthousiasme denderde haar nog slaperige hersenen binnen. *Jemig, ik ben nog bezig met wakker worden.* "Ik weet niet of ik wel zo in de picture wil staan... Het gaat wel erg over mijn uiterlijk, vind je ook niet?"

"Ja, natuurlijk!" riep de man onbegrijpend uit. "Wat verwacht je dan? Je bent beeldschoon... Bovendien je representeert ons allemaal. Ik bedoel je bent blond, hebt een getinte huid en afgaande van de vorm van je ogen moet je grootmoeder een Oosterse zijn geweest. Over evolutie gesproken... Ben jij toch een mooi eindproduct."

"En haar lippen van een Afrikaanse voorouder," wilde Dex ook nog een duit in het zakje doen. Waarop Murphy echter een wenkbrauw ophaalde.

"Nou, dat vind ik wel een wat rare opmerking," zei hij.

"Hoezo? Ze heeft toch volle lippen?"

"Ja, maar om nu gelijk te roepen dat alle Afrikanen volle lippen hebben."

"Jij zegt net dat haar ogen als van een Oosterling zijn."

"Ja. Maar mijn opmerking heeft een ruimere betekenis."

"Jongens! Ik weet niet wie mijn ouders of voorouders waren. Maar tot nog toe heeft de mengelmoes van mijn uiterlijk me in mijn jeugd niets dan narigheid gebracht."

"Wat is er dan beter om dan nu juist die mengelmoes in je uiterlijk te gebruiken om de Moeder van de Aarde te representeren," kwam Dex er tegenin.

"Als achttienjarige?"

"Het achttien van nu is niet meer het achttien van tien of twintig jaar geleden," zei Dex wat nonchalant.

"Ja, zo lust ik er nog één. En honderd jaar geleden had men met achttien al minstens drie kinderen," gaf ze terug.

"Je zou een Maagdelijke Gaea kunnen zijn," opperde Murphy. Beiden keken hem nu met een frons aan.

"Maagdelijk?" zei Dex. Hij keek Gabriëlla aan. "Ben je nog?"

"Nou ja zeg... Dat gaat jullie dus echt niets aan!" Ze voelde het bloed bijna letterlijk in haar wangen koken.

“Doet er ook niet toe... Kom, Gabriëlla... Met jouw woorden heb jij binnen de korte tijd dat je voor ons werkt al meer mensen geraakt dan in de vijf jaren van ons bestaan. En ja, we maken dit keer gebruik van jouw uiterlijk simpelweg omdat het ons de gelegenheid biedt een nog groter publiek te bereiken. We willen immers een evolutie in het denkpatroon van mensen tweebrengen,” probeerde Dex haar te overtuigen.

“Help je ons?” deed ook Murphy een poging.

“Jullie weten het in elk geval mooi te brengen... Goed dan... Maar alleen voor dat spandoek... Verder geen polonaise aan mijn lijf.”

“Akkoord... Vanmiddag zal Murphy je wat spullen brengen die we vanavond nodig hebben.”

“Ik krijg die spullen?” vroeg ze wat verbaasd.

“Ja. Jij zorgt ervoor dat de spullen ongezien naar mij en Murphy worden gebracht. Niemand zal een bloedmooie blondine in een zwart cocktailjurkje verdenken.” De man liet daarbij zijn ogen langs de outfit glijden die ze op dat moment droeg. Een lichte spijkerbroek met scheuren en kant en een witte T-shirt met print.

“Hm... Leuk bedacht. Verder nog iets,” bromde ze.

“Ja... Pak gelijk een tas in voor enkele dagen. Na onze actie blijven we eerst even in een hotel.”

“Waarom dat?” klonk ze licht geschrokken.

“We hebben weer een dreigmail ontvangen... Ik wil gezien onze komende actie even geen risico nemen... Kom, Murphy. We gaan. Tot vanavond.”

Verborgen in een steegje hield een zwarte limousine haar in de gaten toen ze rond één uur het gebouw uit stapte. In de wagen zaten een drietal heren van een geheime dienst, die opereerden op verzoek van het Ministerie van Economische zaken. Gelaten wachtten ze op het teken van de secretaris van de minister, die

op afstand via een mobiele cameraverbinding meekeek. Geen van hen was er echter van bewust dat olie magnaat Munson in de verbinding had ingebroken en aldus in het geniep de situatie volgde.

“Maak je klaar om haar te grijpen,” liet de chauffeur zijn kameraden met gedempte stem weten. Zwijgend geknik.

“Wat is eigenlijk het plan?” fluisterde één van hen.

“Ik geloof dat ze ergens gedropt wordt,” antwoordde de chauffeur. Zwarte bivakmutsen werden omlaag getrokken, handschoenen om de vingers geschoven. Een blik naar het gezicht op de kleine monitor.

“Kijk, ze wachten haar op.” De entiteit Zachaël wees naar de wagen. Raël knikte. *“Mensen zijn echt gevaarlijk als ze zich bedreigd voelen... Bij de vorige hadden we geen getuigen,”* hielp de Waker van het Bewustzijn hen herinneren.

“Ik weet het, maar als we wachten tot die mannen haar hebben, zal onze actie te veel aandacht trekken... De Onderwijzer zegt dat het tijd is. Kom, laten we beginnen. Het is tijd dat Gabriëlla aan haar Reis begint.”

Onbewust van het gevaar in de wagen die rechts van haar geparkeerd stond, noch van de plannen die de Zeven met haar hadden, haastte de jonge vrouw zich met de zware tas door de straten. Plots weerklonk een oorverdovend gerommel boven haar hoofd. *Jemig! Gaat het onweten? Vreemd genoeg vormden zich geen donkere wolken aan de hemel, zag ze toen ze opkeek. Of. Wat was dat? Gabriëlla bleef even staan zodat ze echt langs de wolkenkrabbers omhoog kon kijken. Tussen de gebouwen in verschenen heldere cirkels die elkaar kruisten en een spectaculair en ontzagwekkend schouwspel deden ontstaan. “O, mijn God...” Net als in mijn droom! Hoe kan dat? Ze komen op me af! Nee!*

Net zo verbijsterd keken de mannen in de wagen naar het bovennatuurlijke schouwspel. Sneller dan het licht stortten de Tachyonen, minuscule ruimtelichamen onder invloed van de Grote Zeven langs de wolkenkrabbers naar beneden. Door de immense kracht die in deze pure energievorm heerste, barstten alle ramen in de omgeving in duizenden scherven! Een regen van glas stortte naast haar neer. Gillend dook de jonge vrouw ineen, geen enkele scherf raakte haar. Wat gebeurde er toch? Opeens zag ze de enorme dansende lichtcirkels op haar af komen. Het leek alsof ze haar doelbewust naderden! Ze wilde vluchten, maar... De eerste klap die ze teweegbrachten, deed haar onmiddellijk het bewustzijn verliezen. Waarop ze in een ongelooflijke snelheid in tollende en schokkende bewegingen door alle ruimtes schoot. Abrupt was het voorbij.

Waar... ah... Ik denk weer. Denk ik? Wat... Het was alsof de wereld eensklaps in haar hoofd tolde en haar maag meenam in een misselijkmakende draaimolenrit. Nog even en ze moest overgeven, ze slikte. Meer en meer drong het schrijnen van haar lichaam tot haar door. Het dwong haar terug te keren naar een besef van bewustzijn. Nieuwe, chaotische gedachten vormden in haar hoofd. Tot alles overheerst werd door iedere cel in haar lijf dat nog na trilde door de abrupte verplaatsing die net had plaatsgevonden. Slechts een fractie van een seconde had haar lichaam geen cohesie meer gekend. En ondanks dat het tijdsbestek te kort was om er echt van doordrongen te zijn, herinnerde haar lichaam het zich wel. Voor Gabriëlla vergrootte dit vage besef het gevoel van onbehagen. *Wat is er toch?* Opeens proefde ze grond en gras in haar mond. Ze spuugde het uit. *Bah. Gras?* Ondanks de korte aarzeling veroorzaakt door een sluimerende angst, opende ze haar ogen. Haar hart stopte! Nee, dit zag ze niet. *Ontspan, Gabriëlla...* Ze kneep haar ogen weer dicht en tastte om zich heen. Slechts droog gras en grond. *Dit is een droom. Ik ben nog in die halfslaap toestand. Ja, dat is het. Ik ben helemaal niet wakker.* De hete, naar grond en grassen ruikende lucht die in haar neus drong, vertelde echter iets anders. De jonge vrouw keek weer om zich heen en liet de enorme goudgele wuivende vlakke tot zich doordringen. Het kwam realistischer over dan anders wanneer ze droomde. *Ik kan het gras ruiken. Dit is geen droom. Ik ben hier echt.* Wat was er gebeurd? Waar was ze? Was er dan niemand anders in deze immense vlakke? Voorzichtig kroop ze op haar knieën en steunde zich even op haar handen, tot het duizelen stopte. *Wat*

heb ik gehad? Ben ik gedrogeerd? Waarom ben ik zo duizelig? En misselijk? Abrupt gaf ze nu alsnog over.

“Owm,” kreunde ze. “Ik had gisteren die magnetron maaltijd met vis en worteltjes niet moeten eten.” Een tweede keer draaide haar maag zich. “Bah.” Ze spuwde de vieze smaak uit haar mond. Gelukkig had ze altijd pepermuntjes bij zich. Nadat ze een wit schijfje in haar mond had gestopt, zakte het beroerde gevoel gelukkig weer wat af. Nu nog het haast bezeten bonken van haar hart zien te kalmeren. Wat een onmogelijke missie leek aangezien elke ademteug hortend haar longen bereikte. Durfde ze al overeind te komen? Even wachten nog. Met haar ogen iets samengeknepen tuurde ze over het zinderende landschap voor zich. *Jemig. Ik moet echt kalmeren. Waar ik ook ben, ik leef nog.* Toen trok ze haar knieën onder zich en stond op. Om onverwachts overvallen te worden door het ontzaglijke van de wijdte om haar heen en de enorme lucht boven haar hoofd. Zelfs in het stadje waar ze was opgegroeid, was de hemel niet zo immens groot geweest. Om zichzelf er niet helemaal in te verliezen, liet ze haar blik weer wat zakken. Zo ver het oog reikte louter geel gras met hier en daar een boom of struik. Verder was er helemaal niets en niemand. Geen mensen, geen dieren, geen stukje beschaving. Haar lippen van elkaar geweken, haalde ze een paar keer diep adem. Het bonken van haar hart leek alleen maar toe te nemen. “God, allemachtig,” fluisterde ze. “Hoe kom ik hier? En waar ben ik? Wie heeft me hierheen gebracht?” Het drong spontaan tot haar door dat ze waarschijnlijk was ontvoerd en vervolgens gedumpt. “Waar ben ik? O, mijn God...” Kwam dat door haar gesprek met de minister? Of had die Tom Munson ermee te maken, realiseerde ze zich nu sterker dan ooit. “Hallo!” riep ze om zich heen zoekend. “Hallo? Dex? Murphy? ... Munson! Tom Munson! ... Dit is werkelijk niet nodig!” Geen reactie. Enkel een stilte. Op het geluid van de wuivende grassen

na. *Ben ik hier alleen? Echt helemaal alleen?* Onrustig schoten haar ogen van links naar rechts. Haar hartslag versnelde nog meer, evenals haar ademhaling. Zelfs haar blik werd waziger. Nog even en ze ging hyperventileren. *Oh, je gaat nu echt niet in paniek raken, Gabriëlla Anzoma!* vermaande ze zichzelf. *Is er werkelijk niemand? Of houden ze me via een satelliet in de gaten?* Kortstondig keek ze op naar een strak blauwe hemel. Kort een opeen klemmen van haar kaken. "Verdorie! Denk maar niet dat jullie de vooruitgang nog langer kunnen tegenhouden. Ook zonder mij zullen ze doorvechten! Horen jullie mij?" Niemand hoorde haar. *Mijn mobiel, waar is mijn mobiel? Ik bel gewoon om hulp! Ja, ik bel Murphy of Dex.* Wat bedremmeld staarde ze naar de tas die – inderdaad - een kleine meter van haar lag. *Huh? Ik ben ontvoerd met tas en al? Wat is dit?* "Hm." Op haar knieën ervoor graaide ze door haar spullen. Daar lag het. Niet te geloven. Haar mobiel lag daadwerkelijk nog gewoon in haar tas. Het display liet echter geen bereik zien. *Ook dat nog! Later maar weer proberen. En nu? Wat doe ik nu?* Een nieuwe blik op haar toestel vertelde dat het nog altijd dezelfde dag was. *Dat moet het tijdsverschil zijn,* wimpelde ze een vreemdsoortig voorgevoel van zich af.

Op het eerste gezicht bevond Gabriëlla zich op een grote met wild gras en kruiden begroeide vlakte. Een begroeiing die alleen werd onderbroken door een enkele apenbroodboom en een acacia die met zijn uitgerekte kruin veel schaduw kon bieden. Een gegeven waar de toch aanwezige dieren dankbaar gebruik van maakten. Ergens wilde ze dat ze zichzelf kon overtuigen dat dit slechts een droom was. Echter de zon brandde boven haar hoofd en stond niet toe dat ze zich ergens anders van bewust was dan deze realiteit. *Wat is het hier open en wijd. Volgens mij kan ik kilometers ver kijken. Waar ben ik toch?* "Waar ben ik?" riep ze. "Hallo!" *Volgens mij hoort echt niemand*

me. Ik kan niet geloven dat ik geen bereik heb! Weer keek ze op het display, en schudde het hoofd. Volgens het klokje was het bijna drie uur 's nachts; in New York dan, wat betekende dat ze al meer dan een uur te laat op haar afspraak was. Hier was het midden overdag; op de stand van de zon af te gaan zo'n uur of twee. Ze verzette de tijd van haar mobiel en van haar horloge; het had geen zin een verkeerde tijd aan te houden. *Ze zullen zich wel afvragen waar ik blijf,* bedacht ze zich. *Pas na achtenveertig uur word ik als vermist gezien... Niemand die zal bedenken me hier te zoeken. Waar hier dan ook is...* Opnieuw liet ze haar ogen langs de omgeving dwalen en ontdekte nu pas de schoonheid ervan. In z'n geheel leek het een gouden landschap gekleurd met purper en gele bloemen van kruiden. Hoge grassen, over het algemeen geel verbrand, liet het land door elk zuchtje wind golven als de zee. Heel in de verte graasden grote kuddes hoefdieren. Roofdieren, bijna onzichtbaar door het gras, cirkelden om de kuddes op zoek naar de geschikte prooi. De vrouw ademde diep in via haar neus en blies het vervolgens weer uit. Haar hartslag leek zich alweer iets te kalmeren, merkte ze. Er was echter geen mens te ontdekken, goed of slecht. Ze knielde weer voor haar tas neer en trok de rits open. *Aardig van mijn ontvoerders dat ik mijn tas mocht houden,* hoonde ze in gedachten. Schone kleren en schoon ondergoed, ze had immers op enkele dagen en nachten van huis gerekend. *Maar dit had ik niet verwacht toen ik mijn tas inpakte.* De brok in haar keel nam onverwachts toe. "Niet doen, Gabriëlla... Niet huilen... Niet in paniek raken. Je moet alert en rustig blijven," sprak ze zichzelf toe. *Ik kleed me wel om als ik echt behoefte aan schone kleren heb. Dit jurkje is al smerig.* De jonge vrouw tilde de gele vest iets omhoog en keek naar de reuzen repen chocolade met noten die ze voor haar en haar collega's had meegenomen voor hun verblijf in het hotel. *Nog niet. Ik begin er nog niet aan.* Ze duwde

een flap opzij en opende de verborgen rits. *En toch lijkt het wel of ik wist dat ik naar de wildernis verbannen zou worden. De spullen die ik voor de actie moest meenemen, kan ik hier ontzettend goed gebruiken.* Opeens voelde ze het bloed in haar wangen wegtrekken. Of wist iemand anders dat ze deze spullen kon gebruiken? Nee. Vlug onderdrukte ze die gedachten weer. Ze pakte de kleine verrekijker en hing hem aan het koord om haar hals. Langdurig tuurde ze de omgeving af en probeerde alles wat ze zag in haar hoofd te prenten. Tegelijkertijd was dit stukje vooronderzoek een excuus om nog niet te hoeven beslissen welke kant ze op moest. Zo'n honderdvijftig meter verderop groeide een acacia, zag ze. Daar ging ze eerst even in de schaduw zitten om dan verder te bedenken wat ze doen ging. Gabriëlla gooide de bruin lederen tas over haar schouder en ging op weg.

Stiekem, verborgen achter pollen gras begluurden kleine knaagdierdjes, zoals een springhaas, enkele stokstaartjes en een olifantspitsmuis de vrouw in haar bevallige outfit. Ze droeg een kort, zwart, stretchjurkje van zachte stof met ronde hals en korte mouwen. Verder een bijpassend bolerojasje en zwarte fluwelen pumps. De jonge vrouw had zich gekleed om te verleiden, zij het tegen haar zin. Hoe dan ook, de werknemers en de beveiliging van het Vrijheidsbeeld moesten geloven dat ze niets anders in haar grote tas had dan make up en andere vrouwenspullen. Niet echt gracieus slenterde ze aan de kleine diertjes voorbij. Bijna elke stap bracht een mopperend gemurmel voort. Voor de zoveelste keer bleef ze met haar hakken achter scheuren, brokken grond en graspollen haken. *Waarom heb ik geen platte schoenen meegenomen?* "Ah. Hadden ze niet op z'n minst een tegelpad aan kunnen leggen. Verdorie. Ik ben hier niet voor

gekleed!" De zon brandde op het zwarte bolerojasje waardoor het zweet in straaltjes langs haar lichaam liep. Ze zuchtte. Het jasje uittrekken durfde ze niet uit angst dat ze zich verbrandde. Die stomme panty trok ze wel uit! Met een plof liet ze de tas van haar schouder op de grond vallen. Een wilde ruk scheurde de panty open en van zich af. Ze trok de resten van haar voeten en stopte hem vervolgens in een zijvak. *Zo!* En ze sjokte weer verder.

Opgelucht liet ze zich even later in de schaduw van de acacia tegen het droge hout leunen. Ze trok haar schoenen uit en wreef langs haar hiel. *Ik heb dorst.* Heel even sloot ze haar ogen en zuchtte een paar keer diep. Wat nu? Ze wist niet waar ze was, laat staan hoe te overleven. Het enige wat ze kon doen, was de dichtstbijzijnde stad of dorp te vinden. Hopelijk was ze niet al te ver in dit niemandsland gedropt. Nee, vast niet. Dit was ongetwijfeld een spelletje die Tom Munson of één van zijn vriendjes met haar speelde. Zodat ze met Evolution stopte of er toe gedreven werd de naam van de uitvinder te verraden. *Leuk. Ik ken de man zelf niet eens.* Ze pakte haar mobiel en keek nog even op het display. Nog altijd geen bereik. *Raar... Ik dacht dat mijn netwerk provider van kust tot kust bereik garandeerde. Ik zie geen zendmasten, maar er zit toch ook een satellietverbinding op dit ding?* Ze browsde even door haar toestel, maar vond niets dat een verbinding opleverde. Ergens verwachtte ze dat haar baas opeens kwam opdagen met een helikopter of iets dergelijks. Haar ogen dwaalden over de vlakke; het bleef een troosteloze leegte. "Waarom is hier niemand? Ik begrijp er helemaal niets van. Om uitgerekend mij te ontvoeren en dan hier te dumpen. En wat gek ook. Er was iets in de lucht... Draaiende cirkels? Ik moet al eerder zijn beschoten ofzo met één of ander hallucinerende drug. Die draaiende cirkels kunnen nooit echt zijn geweest. Maar wie heeft dit gedaan? Ik heb

dorst." Ze smakte een paar keer zodat haar tong niet zo tegen haar gehemelte plakte. Misschien lag achter die heuvel wel een stadje, bedacht ze zich ineens. Een korte blik langs de takken naar de zon. *Het is warm. Bah. Kom op, meid, zitten blijven heeft evenmin zin.* Ze trok zich aan de stam overeind en strekte haar rug. Vlug prevelde ze een schietgebedje, waarna ze nog eens vijfhonderd meter over droge stronken, kuilen, bulten, graspollen en kruidenplantjes strompelde. Daarbij toegekeken door dezelfde kleine knaagdiertjes. Steeds sneller ademend van opwinding, hield Gabriëlla haar ogen op de heuvel gericht. Er moest een stad of dorp achter liggen; dat moest gewoon. "Wat een rot eind! Zo schiet het helemaal niet op," verzuchtte ze en wierp een boze blik naar de zon. "Het is te warm... O, God, laat er alsjeblieft een kleine stad, of wat dan ook achter die heuvel zitten... Ik begin nu echt dorst te krijgen... Mm, ik heb zin in een koele glas dieet cola met een heleboel ijsklontjes." *Jakkes, dit begint nu echt vervelend te worden.*

Door de onnatuurlijke manier van lopen, verkrampden de spieren in haar kuit. Om nog maar te zwijgen van de pijn in haar voeten. De hoge vierkante hakken waren een marteling in dit ruige gebied. Ze raakte uitgeput en sjokte steeds langzamer voort. *Toe, Gabriëlla, wees geen watje.* Niettemin hoopte ze bij elke stap op de één of andere manier te ontwaken uit deze bizarre werkelijkheid. Hoe kon dit haar overkomen? "Waarom ik?" gilte ze plotseling. De kleine knaagdiertjes en stokstaartjes vluchtten geschrokken hun holen in; wat tussen het dorre gras een hoop geritsel veroorzaakte. Vlug draaide Gabriëlla zich naar het geluid. "Munson?" riep ze, al schudde ze gelijk het hoofd. Hoe kon ze nu denken dat Tom Munson zich in zo'n kleine hol kon verschuilen? *Alhoewel... Het is net een rat... Verdorie...*

De eerste stappen op de heuvel waren gezet. Even keek ze naar boven en veegde het zweet van haar voorhoofd. "Dit gaat me wel lukken," moedigde ze zichzelf aan. Eerst wat naar voren en dan haar hakken diep in de aarde wegduwen voor steun. *En nu naar boven, ene voet, andere...* Nog een aantal meters maar. Verdorie, dat ging zwaarder dan verwacht. Verder voorover, zodat ze zich aan de lange graspollen kon vasthouden. Ja, zo ging het al veel beter. Bijna kruipend en hijgend onder de hitte van de zon klom de vrouw verder. De graspol brak! *Nee!* Gillend sloeg ze achterover. Ze smakte op haar rug en sloeg met haar hoofd tegen de grond. *Au.* Razendsnel greep ze naar de graspollen naast zich vóór ze de hele weg terug tuimelde. Hijgend van schrik staarde ze naar de blauwe hemel boven zich. Haar hart bonkte zwaar tegen haar ribben. "Alle machtig," stamelde ze. Vooralsnog rolde ze niet verder. Ze wachtte even tot ze van de schrik bekomen was, waarop ze zich voorzichtig omdraaide. *Het zal eens meezitten.*

Wankelend op haar hakken klom ze verder naar boven. Eenmaal over de rand klopte ze het droge stof van haar jurkje. De heuveltop was niet groot, zag ze. Waarna ze zich naar de overkant ijfde waar haar een onaangename verrassing wachtte. "Oh, nee!" Nog meer open ruimte, weliswaar wat meer bomen, maar geen stad. "Geen cola?" snikte ze bijna. Woest draaide ze zich om. Had ze soms dat rot eind voor niets gelopen! Voor niets was ze bijna die heuvel af getuimeld. Dat was toch niet te geloven! "Waar ben ik hier!" schreeuwde ze zo hard ze kon. "Waarom ben ik hier," fluisterde ze. Verward zakte de jonge vrouw door haar knieën en keek mistroostig om zich heen. *Waarom ben ik hier?* dacht ze treurig. De enorme leegte van de savanne leek zich secondenlang op haar in te storten. *Ik ben hier alleen. Helemaal alleen. Wat moet ik nu doen? Ik weet niet wat ik nu moet doen... Waar moet ik heen?* Ze wist dat ze verder moest,

maar ze had noch de wil, noch de kracht verder te gaan. Waarom zou ze nog één stap verzetten? Voor wie? *Was het dan werkelijk de bedoeling van me af te komen? Was ik zo bedreigend? Nee, dat kan niet... Het maakt niet uit. Wat moet ik hier in mijn eentje beginnen? Niets. Helemaal niets.*

De rest van de dag bleef Gabriëlla ineengedoken zitten. Waarop haar eerste nacht in deze desolate wereld op de top van de heuvel volgde. Een abrupte rilling die dwars door haar lichaam trok, wekte haar midden in de nacht. De kou overviel haar evenzeer als het haar verbaasde. Ze kon er gewoon niet bij dat het zo koud was! Overdag zweette ze zich rot onder die brandende zon en nu huiverde ze van de kou. Het spandoek van Evolution bood nauwelijks tot geen warmte. Wacht, misschien had ze zich niet goed bedekt. Ze kwam overeind om dit na te kijken... *O, mijn God.* De duisternis lag als een verstikkende deken over het land heen. Ze kon niets zien, niet eens haar eigen hand die ze voor haar gezicht hield. Er was geen maan, geen sterren, nergens was een weerschijnsel van licht. Gabriëlla keek verder om zich heen in het zwarte niets. *Dit moet het toppunt van eenzaamheid zijn... Dat er zelfs geen sterren zijn om figuren mee te fantaseren.* De kou en duisternis beangstigden haar. Echter een ander realistischer en levensbedreigende gevaar dat op een savanne dreigde, drong op dat moment niet tot haar door.

"Er moet iemand blijven waken..." stelde de entiteit Maël voor.

"Ik weet het niet... We mogen het niet gemakkelijker voor haar maken dan de 'eersten' die hier leven," antwoordde Saël.

"Zij weten waar ze zijn en onderkennen het gevaar. Zolang Gabriëlla nog in deze emotionele waas zit..." verdedigde de schepper van de Mediterrane mens zijn wens haar te beschermen. *"... Helpen we haar. De jagers zullen haar met rust laten. Vannacht tenminste,"* gaf de ander toe.

New York 21^e eeuw.

Murphy Alan keek naar het opgerolde spandoek dat zijn en Gabriëlla's collega, Gloria Summerset op verzoek van Dex Mantorell had meegenomen van de drukker. Geholpen door twee andere medewerkers van Evolution droegen ze het vijftien bij achttien meter grote doek naar binnen.

"Onze afleidingsmanoeuvre met Gabriëlla is mislukt," liet de rossige man weten.

"Ja, Dex vertelde al dat ze niet op is komen dagen... Gelukkig maar dat ik voor het echte doek moest zorgen."

"Hoe ben je langs de bewakers gekomen?"

"Simpel... Het zijn leden van Evolution... Ze hebben vorige week van dienst geruild met degenen die hier anders hadden gestaan... De plannen voor dit spandoek om de hals van het Vrijheidsbeeld waren immers al gemaakt," gaf ze op die manier aan zelf al één en ander te hebben geregeld, buiten Dex om.

"Alleen jammer dat nu haar gezicht er voor gebruikt is."

"Gloria! Je weet niet waarom ze er nog niet is... Tenslotte heeft ze vanmiddag wel de moeite genomen voor het spandoek te poseren."

"Jaja... Het poppetje moet weer es door jou beschermd worden."

"Oh, noem haar geen poppetje. Tenminste als je geen ruzie wilt."

"Zijn jullie zover?" wilde Dex, die eveneens arriveerde, van zijn vier werknemers weten. Alle vier knikten. "Goed, we wachten niet langer op Gabriëlla. John, Murphy en George... Jullie weten wat jullie te doen staat."

Ergens.

Wat een vreselijke nacht. Haar hele lichaam deed pijn, wat verergerde naarmate ze verder ontwaakte. *Nee, ik ben te moe. Ik wil mijn ogen nog niet opendoen. Ik wil nog verder slapen... Oh, wat heb ik vannacht gedaan? Het voelt alsof ik een marathon afgelegd heb.* Haar matras was hard en onaangenaam, iets hards stak in haar heup en in haar ribben. En haar kussen was evenmin wat het eens geweest was. *Ik heb mijn bed nog maar drie maanden, hij kan niet nu al af zijn? Wat een droom!* schoot het door haar heen toen de herinneringen aan de vorige dag zich openbaarden. Hoe kwam ze erbij zichzelf op een savanne voor te stellen. Wat voor een betekenis moest ze aan zo'n droom geven? *Nou ja... Maakt ook niet uit... Straks weer naar Evolution... Ben benieuwd of Gloria weer een venijnige opmerking voor mij klaar heeft wat dan zogenaamd niet op het Gaea spandoek moet slaan. Ze zal wel weer kwaad zijn dat Dex haar er niet voor gevraagd heeft. Bah, jammer dat ze altijd zo geniepig moet doen. Hoe kan zo iemand nu voor Evolution werken?* Er drukte iets tegen haar aan? *Wat!* Opeens likte iemand met zijn wel erg lange tong in haar nek! Pure schrik denderde door haar lijf. Abrupt draaide Gabriëlla zich om waarbij ze werd begroet door een tweede lik van de okapi. Ditmaal in haar gezicht. "Ah jakkes," mopperde ze en kroop overeind. Even had ze gedacht dat iemand haar appartement was binnengedrongen. Al waren de lichamelijke reacties op de werkelijkheid niet minder heftig. Haar hart stopte, nee het klopte nog, alleen bonkte het nu zwaar en pijnlijk tegen haar ribben. Gejaagd schoten haar ogen over de immense savanne. Het was geen droom. "Dit is een nachtmerrie." Een eerste traan gleed onverhoeds over haar wang en viel op haar hand. Een tweede en derde volgde.

Dat ene fijne moment was ze vergeten waar ze was. Nu drong de harde werkelijkheid als een mokerslag op haar in. "Nou, zitten janken heeft net zo weinig zin," berispte ze zichzelf en ze veegde snel met de rug van haar hand haar wangen droog. Haar blik ging naar haar tas waarin de chocolade lonkte. Ja, nu zou ze een stukje nemen. Ze moest immers haar energieniveau op pijn houden. Nadat ze het lila gekleurde papier had open gescheurd, brak ze twee blokjes af. Hier moest ze het voorlopig meedoen. Ze stopte het eerst stuk in haar mond en sloot haar ogen. Heel langzaam liet ze het blokje chocolade in haar mond smelten, tot ze enkel nog de stukjes noot op haar tong voelde liggen. *Ik wil er niet eens over nadenken hoe lekker dit is. Al krijg ik er wel nog meer dorst van.*

Loom klopte ze even later het doek uit en borg het daarna in haar tas op. Op zoek naar de okapi van net keek ze wat om zich heen. De natuurlijke omgeving van het dier drong nog altijd niet tot haar door. *Ik heb nog meer dorst dan gisteren... Hoelang kan een mens zonder vocht? Wat een droogte hier trouwens.* Gabriëlla wierp een blik op de nog stijgende zon die nu al de belofte van een hete dag gaf. *Dat hier nog geen brand uitgebroken is,* bedacht ze zich, terwijl ze een pluk gras in haar vingers kapot wreef. De houten gewassen en bomen waren weliswaar bestand tegen langdurige droogte, maar ze vroeg zich af of elk grassprietje zoveel hitte nog kon weerstaan. Er hoefde maar één tussen te zitten dat begon te schroeien om een enorme savanne brand te doen ontstaan. *In mijn keel brandt het ook... God, ik heb zo'n dorst... Ik ben bang...* - Haar gedachten stopten abrupt. Een koele windvlaag streek plotseling langs haar blote benen - haar hart stopte - waarbij de hemel als door een veeg met de hand duister werd. *Wat gebeurt er? Is dat hier normaal?* dacht ze geagiteerd. Toen het onverwachts begon te regenen in een overweldigend, haast dramatisch gebeuren.

Maandenlang hadden stofwolken boven de vlakke gehangen, terwijl de grassen er verdord bijstonden en de takken van de knoestige acacia's bros van het vochtgebrek waren. Met de regen barstte het onweer in al zijn furie los waarbij het koele water de aarde doordrenkte en droge rivierbeddingen in woest kolkende stromen veranderde. Dankbaar opende ze haar mond en liet de druppels in haar keel glijden. *Iemand heeft vast mijn bede aangehoord.* Vlug pakte ze een zakdoek uit haar tas en hield hem in de stromende regen. Dorstig wrong ze hem boven haar mond weer uit. *Gelukkig. Water. Oh, meer. Had ik maar iets waarmee ik het water beter kon opvangen.* Ze legde het doordrenkte doekje over haar gezicht en genoot van de koelte ervan. Zolang het regende, wilde de jonge vrouw zoveel mogelijk vocht opnemen. Wie wist hoelang het duurde voordat ze weer in de gelegenheid kwam iets te drinken. Genoeg gedronken, besloot ze even later. Met haar tas over haar schouder, hervatte ze in de stromende regen haar zoektocht naar mensen.

“Dit geloof ik niet,” fluisterde ze na enkele uren sjokken - het was inmiddels weer droog en te warm - bij het zien van de enorme kuddes op nog geen honderd meter van haar verwijderd. In haar hele leven had ze nog nooit zoveel dieren bijeen gezien. Dit was werkelijk geweldig. En ergens bijna onwaar en vreemd. Iets bedremmeld keek de jonge vrouw om zich heen. “Ik ben niet meer alleen,” fluisterde ze en dacht er nog steeds niet verder bij na dat graseters natuurlijke vijanden hadden. Vierpotige jagers die nog gevaarlijker waren voor haar. Met de draagband van de tas over haar schouder geslagen, begon ze heel rustig langs de dieren te lopen. *Ze trekken zich nog niet veel van me aan. Hm, hopelijk blijft dat zo.* Vooralsnog

gingen ze rustig verder met wat ze aan het doen waren: eten. Zo dicht langs de dieren te kunnen lopen, was net zo spannend als het verontrustend was. Een wild dier bleef immers onvoorspelbaar. Abrupt bleef ze staan. *Jemig!* Tegenover haar, de kop in de lucht geheven, stond een dier dat ongetwijfeld een hallucinatie moest zijn. Met open mond staaarde Gabriëlla naar een soort buffel van drie meter! En erger. De horens van het beest waren langer dan hijzelf! "Wat een...een wonder!" wist ze uiteindelijk over haar lippen te krijgen. Over haar eerste schok heen herkende ze een pelorovis in het robuuste dier. "Je weet dat je alleen gras lust, hè!" *Verdorie, wat een kolossaal beest. Mijn mobiel. Snel een foto, anders geloven ze me nooit.* Razendsnel stelde ze haar toestel in en zette het prehistorische dier digitaal vast. Snel keek Gabriëlla om zich heen en hoopte dat ze meer ontdekte. Tot haar vreugde en verbijstering vond ze een tweede, een derde... Een hele kudde! En nog andere dieren! *Daar! Blauwe antilopen! Oh. Niet te geloven. Hoe kan dat? En daar een quagga. Wat een bijzondere zebra is dat toch.* Het dier was anders getekend dan de andere zebra-soorten die ze kende. Zijn kop was zwart met wit gestreept maar over de rest van zijn romp was hij bruin van kleur. Zijn poten waren wel weer lichtgeel en wit van kleur. Maar vreemd genoeg waren dit allemaal dieren waarvan de mens de oorzaak was dat ze uitgestorven waren. Was dit een droom? Een nieuwe kans? Een goed verborgen gehouden geheim van de natuur? Opnieuw maakte ze een aantal foto's. "Dit is fantastisch... Ongelooflijk, maar fantastisch. Ze waren uitgestorven en hier leven ze weer... O, jongens, jullie dachten van me af te komen; maar zie hier... Dit zal ons zoveel aandacht opleveren! De mensen zullen overtuigd raken. Ze zullen andere veilige, natuur vriendelijke brandstoffen eisen voor hun vervoermiddelen... Evolution zal winnen!" Opeens drong het tot haar door. "Ik ben in Afrika!" Onmiddellijk sloeg ze

geschrokken haar handen voor de mond. Gelukkig, de dieren leken onaangedaan. Als slechts één van hen schrok en vluchtte, volgden de anderen hem onmiddellijk. In dat geval werd ze zonder meer omver gelopen. "Ik ben in Afrika," fluisterde ze nu heel zacht. Dan hadden ze inderdaad veel moeite gedaan van haar af te komen. "Afrika... Sjonge... Ze hebben me dan toch op de één of andere manier een verdovend middel toegediend. Ja, dat is het! Ik herinner me dat het me opeens zwart voor de ogen werd... Ze hebben me ontvoerd, naar Afrika gebracht en me hier ergens in niemandsland achtergelaten... Ze wilden mij niet alleen uit hun leven maar ook uit de VS hebben. Wat betekent dat ze wellicht wisten van ons Vrijheidsbeeldproject... Maar vast en zeker is dat ook zonder mij doorgedaan. Dat moet wel!" In ieder geval was het al een hele vooruitgang te weten waar ze was. "Afrika," zei ze weer, terwijl dat wat ze ervan wist door haar hoofd ging. "Waar in Afrika?" Het continent Afrika bestond uit zo veel landen dat het niet als één gebied genoemd kon worden. "Dit is een savanne," begon ze voor zichzelf op te noemen, "en er zijn dieren, heel veel dieren," verbeterde ze zichzelf. "Dat zijn nou niet bepaald de kenmerken om een land aan te herkennen... Nou ja. In elk geval ben ik niet meer in de VS en ik heb nog altijd honger," mompelde ze het laatste treurig. "En gras lust ik niet," zei ze terwijl ze een quagga toe keek. Het dier keek onverwachts op en maakte een blaffend geluid. "Blaffen? Dusss... Ik hoop dat niemand anders hier net zo'n honger heeft als ik," zei ze en bleef abrupt staan. "Net zo'n honger als ik," herhaalde ze haar eigen woorden. "O, hemel... Vleeseters," siste ze. Met zo veel dieren kon het niet anders zijn of er zwierven jagers om heen. *En ik ben zo'n makkelijke prooi... Veel te makkelijk...* "Nee," zei ze opeens resoluut. "Ik word niet opgegeten." Voor de zekerheid hield ze de verrekijker voor zich en tuurde om zich heen. Ze kon geen roofdieren ontdekken, wat uiteraard niet betekende dat ze er

niet waren. Zo onopvallend mogelijk, met een iets verhoogde hartslag, liep ze in zigzag bewegingen langs al die grazende beesten. Op de een of andere manier kwam het haar vreemd voor dat de dieren rustig bleven grazen en ze niet bang waren. Normaal gesproken was het zo dat zodra ze een mens roken paniek ontstond. Zijzelf moest zich een beetje vastklampen aan haar bewondering en liefde voor de dieren om niet overdonderd te raken door hun aantal. Dat wilde dieren normaal gesproken inderdaad niet veel van de mensen moesten hebben, was hier om twee redenen niet van toepassing. Hún ervaring waar het ontmoetingen met mensen betrof was zeer gering. Daarbij was ze alleen, onschadelijk dus. Een andere soort die hen wél angst inboezemden, waren de jagers van dit prachtige gebied. Eén van hen hield zich op het moment tussen het hoge gras verborgen. Het was een homotherium, kortweg de homoth genoemd. De homoth was één meter twintig groot, met enorme, afgeplatte, teruggekromde hoektanden en krachtige knipkiezen. Van opzij had het beest dezelfde houding als een hyena, aangezien zijn voorpoten langer waren dan de achterpoten. Niettemin behoorde hij duidelijk tot de sabeltandkatten. In eerste instantie was zijn oog op een pelorovis gevallen, ware het niet dat iets anders wat zich in hun midden bevond zijn aandacht trok. Het was kleiner in verhouding tot die andere beesten en bewoog zich onhandig. Ze zou een makkelijke prooi zijn en omdat hij een behoorlijke afstand afgelegd had, was een makkelijke prooi meer dan welkom.

Voorzichtig kwam hij uit zijn schuilplaats te voorschijn - onmiddellijk brak paniek in de kudde uit. Panisch keek Gabriëlla om zich heen. *Wat is er gebeurd?* Doodsbang dat ze vertrappeld werd, durfde ze zich nauwelijks nog te bewegen. *O, God. Wat moet ik doen? Ik ben bang. Ik ben bang. Ik weet niet wat ik doen moet.* De duizenden in dolle angst rondrennende beesten bracht

ondanks de regen een enorme stofwolk. De dorstige gewassen hadden immers het vocht zó snel tot zich genomen, dat de bodem opnieuw kurkdroog was. Zand, stof, van alles drong in haar kleren, haar neus, ogen en oren. *Oh, God, ik zie zo niets meer. Er zijn vast jagers in de buurt, daarom reageren ze zo. Wat jaagt er op ons? Zijn het leeuwen? Of jachtluipaarden? Van welke kant komen ze dan?* Het besluiteloze heen en weer geren van de kuddes bood geen enkel houvast van waar het gevaar kwam. Zich verbergend onder haar jasje vluchtte de vrouw, bijna stikkend door haar eigen gehoest naar een acacia die nog net te onderscheiden was. Herhaaldelijk moest ze haar ogen voor het opvliegend gruis sluiten zodat ze haast op de tast de boom moest zien te vinden. *Ah, mijn ogen branden. Ik krijg nog nauwelijks lucht. Waar ben ik? Ik kan nog nauwelijks die acacia onderscheiden.* Elke stap die ze nam, was een beproeving. Schoot het ene moment een dier rakelings achter haar langs, het andere moment snelde er één voor haar langs. Plotseling sprong een vluchtend beest abrupt opzij! Nog maar net was een frontale botsing voorkomen. Het was een wonder dat ze de boom heelhuids bereikte. De ogen stijf dicht geknepen, grepen haar handen naar de takken. Sneller! Puur op instinct klom ze de boom in en wachtte hoog bovenin de takken het gevaar af. Zonder dat Gabriëlla zich ervan bewust was, redde de stofwolk haar het leven. Voortgedreven door hun angst vluchtten de dieren een enorme afstand van de graasplek en de vrouw vandaan. De homoth met zich meelokkend. Een ander prooi bloedde door een snelle beet in de hals dood.

Hijgend, meer van angst dan uitputting aanschouwde ze het plots verlaten landschap. Om onverhoeds door een lang onderdrukt gevoel van eenzaamheid te worden overvallen. Tranen drukten achter haar ogen en een brok kneep haar keel dicht. Huilen deed ze echter niet. *Inademen via de mond, uit via*

de neus. Kalmeer. Nadat ze zichzelf ervan overtuigde dat er nergens een roofdier was, liet de vrouw zich uit de boom zakken. De reis, waar heen dan ook, werd hervat.

New York 21^e eeuw.

Oliemagnaat Tom Munson staarde naar de nerven in zijn bureaublad, afwezig met zijn wijsvinger een kringetje tekenend. Hij wist niet zeker wat hij via de monitor gezien had. Die agenten die Gabriëlla moesten grijpen en de secretaris van de minister, hadden hetzelfde gezien, had hij tijdens het afluisteren van enkele gesprekken vernomen. In een opwelling pakte hij zijn mobiele telefoon.

“Goedemiddag, Evolution, u spreekt met Murphy Alan,” klonk het niet lang nadat hij een nummer had gekozen.

“Alan? Ik had verwacht Gabriëlla Anzoma aan de lijn te krijgen.”

“Meneer Munson? Het spijt me maar Gabriëlla heeft een paar dagen vrij genomen.”

“Werkelijk?” De man liegt, dacht hij bij zichzelf. “Of is dit nog altijd een smoes om miss Anzoma uit mijn buurt te houden? Ik had verwacht dat jullie professioneler waren,” probeerde hij haar collega uit de tent te lokken.

“Uiteraard. Ik zal het met mijn baas, de heer Mantorell bespreken. Hij zal dan zo snel mogelijk contact met u opnemen.”

“Doe dat.” Tom Munson legde zijn telefoon neer en ging verder met rondjes draaien over zijn bureaublad.

Een luide zucht latend liet Murphy zich achterover in zijn stoel zakken. Nieuwsgierig keek Gloria Summerset haar collega aan. Ze was een aantrekkelijk vrouw, met korte, rood geverfde haren. Al had ze de neiging iets te strakke kleren te dragen, waarmee ze er jonger en slanker uit dacht te zien. Dat Dex een

paar maanden geleden de dertien jaar jongere Gabriëlla Anzoma had aangenomen, was een slag in haar gezicht. Het speet haar dan ook niet dat de jonge vrouw er nog steeds niet was. Ze was blij dat de anderen nu konden zien hoe fout ze waren geweest iemand aan te nemen die zo tegendraads was. En bovendien zo kinderachtig was haar telefoon niet op te nemen, of haar deurbel te beantwoorden. "Je maakt je toch niet ongerust, Murphy," sprak ze met haar zwoele stem.

"Ik maak me wel ongerust. Het is niks voor Gabriëlla om ons zo te laten zitten... Als ze morgen nog niets van zich laat horen, bel ik de politie." De vrouw trok een verbaasde wenkbrauw op maar zei niets.

Afrika.

Zwikkend op haar vierkante hakken stapte de achttien jaar oude Gabriëlla Anzoma door de savanne van Afrika dat bijna een derde van het hele land omvatte. Daarnaast waren er de witte zandvlaktes met oases en vetplanten die enorme gebieden zo goed als onbewoonbaar maakte. Zowel voor mens als dier. De meeste wouden waren teruggedrongen tot graslanden met slechts hier en daar een boom. Het enige grote woud in het westen lag gevangen tussen woestijnen, hooggebergten en een brede strook overgangsfase tussen de savanne en het oerwoud. Een lange, brede rivier dat zijn oorsprong uit een enorm meer vond, leidde dwars door de savanne naar het woud. Daar vertakte het zich in kleine stroompjes en vond uiteindelijk zijn weg naar de zee. Dit meer deed haar pas, zover mogelijk, iets versnellen. Over veel energie beschikte ze wat dat betrof niet meer. Bovendien protesteerde zo langzamerhand elke spier in

haar lichaam. En al sinds vanmorgen voelde ze duidelijk een blaar op haar rechter dikke teen en op haar linker hiel. Zelfs na ruim een uur sjokken, bleef het meer nog altijd slechts een schittering van de zon op het water. Haar tong voelde inmiddels als een te dik stuk kauwgom dat alle smaak had verloren en enkel nog aan haar gehemelte kleefde. Ze kon het topje ervan niet eens meer langs haar tanden bewegen. Elke slikbeweging verergerde de droogte in haar keel. *Blijf lopen*, waren haar eigen gedachten niet meer dan een fluistering in haar hoofd. *Ik haal het niet*. Die gedachten brachten onmiddellijk een knijpend paniekgevoel in haar maag. Een hortende ademteug naar meer lucht, ze leek te stikken. *O, God... Nee, niet in paniek raken... Blijf lopen*. De zon brandde genadeloos boven haar hoofd en verdampte inmiddels elk druppel vocht dat haar lichaam afscheidde. *Water, water*, herhaalden de woorden zich in haar hoofd. "Alsjeblieft, wees geen illusie... Alsjeblieft, geen fata morgana..." Haar stem bracht nauwelijks geluid voort. Was dat werkelijk water dat in de verte schitterde? Durfde ze het te geloven? Er op te hopen. *Ik ben moe. Ik wil niet meer lopen. Ik haat mijn schoenen. Ik haat dit stomme jurkje. Ik haat de zon. Waarom ligt dat meer zo ver weg? Ik wil niet meer lopen*. Het roepen van haar protesterende lichaam verbijtend, dwong Gabriëlla zichzelf verder te strompelen. *Dit kan nooit goed zijn. Wat valt me dit van mezelf tegen zeg! Ik dacht dat ik nog redelijk sportief was. Toch bijna elke avond een uurtje rennen door Central Park. En elke maand schermen bij Marcell. Echt, lopen op deze schoenen door een omgeving als deze. "Niet doen." Sjonge ze hebben me echt in Niemandslan gedropt. Wist ik maar waar ik was. Dat meer ziet er behoorlijk groot uit. Ik kan de omtrekken niet eens zien. Als het maar geen zee is. Zout water kan ik niet drinken*. Aan de oever hielden zich een groot aantal dieren op zag ze tijdens het naderen. Zij dronken gulzig van het water, zag

ze tot haar opluchting. Hopelijk haalde ze de laatste honderd meters nog. "Ah toe. Loop door, Gabriëlla," spoorde ze zichzelf opnieuw aan. Nog maar een paar stappen. "Niet aan mijn kuiten denken of mijn billen of die stomme blaren... Niet aan mijn keel denken. Oh, Jemig." *Dorst, dorst... Nu denk ik er toch aan. Ze keek op naar de genadeloze zon. Kan het niet weer even regenen?* De lucht brandde zowat in haar neusgaten. Ogen sluiten. Niet in paniek geraken. Doorlopen. Ene voet na de andere. Het beeld van de savanne schommelde zo langzamerhand voor haar ogen. *Blijf je focussen.* Nog enkele meters en ze had het gehaald. *Oh, eindelijk!* Uitgeput zakte ze bij de oever door haar knieën en liet zich voorover in het water vallen. De jonge vrouw kon wel huilen van opluchting toen het koele water haar verhitte wangen raakte. *Het is echt.* Haastig schepte ze haar handen door het water en bracht het kostbare vocht bij haar lippen. De beweging stopte abrupt en het water sijpelde snel door haar vingers. "Ik kan het niet drinken," fluisterde ze. Al die filmfragmenten die ze bij Evolution had gezien, gleden voor haar ogen. Op z'n minst kon ze last van diarree krijgen. *Als ik drink word ik misschien ziek... Maar als ik niet drink ga ik zeker dood...* In tweestrijd met zichzelf, liet ze zich door een gnoe afleiden die naast haar ging staan om wat te drinken.

"Wat denk jij, kan ik het ook drinken?" sprak ze tegen het beest. Deze slurpte het water met grote slokken naar binnen. Erg veel tijd om te drinken kon hij zich immers niet gunnen met al die vleeseters die hij ergens in de buurt verwachtte.

"Ik moet iets drinken, ik houd het niet langer vol zonder vocht." Aarzelend schepte Gabriëlla het water op en nam eerst een heel klein slokje. Zorgvuldig liet ze het water langs haar tanden glijden en over haar tong gaan. Er was niets vreemds aan te proeven. Het smaakte fris en zoet; als bronwater uit flessen. *Wat*

is dit voor plek waar uitgestorven dieren rondlopen en het water zo helder is dat ik de bodem kan zien. Gabriëlla bracht haar mond naar het wateroppervlak en zoog het water naar binnen. Ze voelde de kilte ervan letterlijk door haar keel en slokdarm naar haar maag sijpelen. Opeens boerde ze. "Pardon." Nu haar eerste dorst was verzadigd, keek ze op om over het meer te turen. Vanaf waar zij nu was, kon ze de contouren ervan niet vaststellen. Haar ogen gleden langs beide kanten over de oevers, nergens ontdekte ze een teken van leven; behalve dan van de viervoeters om haar heen en enkele vogels. Geen krokodillen of varanen of nijlpaarden, geen enkel dier dat ze bij een meer dacht aan te treffen. Traag kroop ze iets overeind zodat ze haar schoenen uit kon doen. Zodra het koele water haar pijnlijke voeten omvatte, slaakte ze een zucht van opluchting. *Oh, wat heerlijk is dit. Ik wil me zo graag helemaal in dit water onderdompelen...* Na bijna twee dagen sjouwen, voelde ze zichzelf meer dan smerig. Bovendien lonkte het water naar haar. *Nee, even wachten nog... Eerst goed kijken.* De jonge vrouw stond op en klom bovenop een kleine rotspartij voor een beter overzicht. Niets te zien, desondanks was ze nog steeds niet overtuigd. Met krokodillen en dergelijke als observeerders, dacht ze meer dan twee keer na voordat ze zich in het water waagde. Ze klom weer naar beneden. Nogmaals schepte ze haar handen door het water en proefde het. De temperatuur was iets aan de frisse kant, wellicht te koud voor een dier dat hele dagen in water sleet. Overtuigd, al bleef ze constant om zich heen kijken, trok ze snel al haar kleren uit. *Ik hoop dat er nu evenmin iemand komt opdagen.* Haar jurkje wikkelde ze voor de zekerheid om de verrekijker. *Zal ik me gelijk gaan wassen? Kan dat wel? Mijn zeep is wel biologisch afbreekbaar dus dat is geen probleem. Maar wat als ze me toch van bovenaf bespieden via een satelliet? Och, ze gaan hun gang ook maar. Ik voel me vies, verdorie.* Ze griste een

ovale blok hydraterende zeep uit haar tas en stapte naakt het water in. Zodra het haar knieën raakte, trok spontaan het kippenvel langs haar dijnen omhoog naar haar billen en over haar ruggengraat tot de onderste haargrens. *Brr koud*. Even rilde ze, waarna ze verder liep. Kleine stenen en grind prikten onder haar voeten, maar het deed geen pijn. Ze liep langzaam verder tot het water aan haar navel reikte, daar wachtte ze even tot haar lichaam aan de temperatuur gewend was geraakt. Voorzichtig liet ze zich verder zakken waarbij het water tegen haar keel klotste en een paar keer tegen haar gesloten lippen. Het volgende moment liet ze zich helemaal onder water zakken. Slechts even sloot ze haar ogen en gaf ze zichzelf een moment om bij te komen na letterlijk kilometers te hebben gelopen. Langzaam kwam ze weer boven en ademde diep in. Ze keek naar haar handen die ze onder water hield. Daarop draaide ze de zeep rond en hield hem vervolgens boven water zodat hij ging schuimen. Voorzichtig vanwege het zand dat ondanks het water aan haar huid bleef kleven, bewoog ze haar schuimige handen over haar lichaam. Eenmaal ingezeept kneep ze haar neus dicht en liet zich weer onder water zakken. Gabriëlla zeepte haar handen opnieuw in en waste het zand en zweet uit haar haren. Met een grote boog gooide ze de zeep terug naar de kant en mikte precies in haar tas. Ze haalde diep adem en dook onder. Terwijl ze probeerde zo ver mogelijk van de kant te komen, spoelde het steeds koelere water het schuim en de zeeprestanten uit haar haren. In dit diepere gedeelte van het meer gleden koudere stromingen langs haar heen. Opnieuw was haar lichaam met kippenvel bedekt. Een snelle beweging met haar benen bracht haar naar de oppervlakte, waar ze diep en lang adem haalde. Ze had een behoorlijk stuk afgelegd, zag ze toen ze zich naar de kant draaide. Ook van waar ze nu was, kon ze de overkant niet ontdekken. "Dit moet zo'n gigantische

zoetwater binnenzee zijn," bedacht ze zich hard op. "Maar welke?" Het was beter als ze op haar eigen kant bleef, bedacht ze zich ondertussen. Ze wist immers niet honderd procent zeker dat het meer zonder gevaren was. De jonge vrouw stond zichzelf toe iets te ontspannen terwijl ze rustig terug zwom. Zelfs zo ver van de kant was het water dusdanig helder dat ze de kleine stenen op de bodem kon tellen. *Wat prachtig om te zien.* Genietend van het koele water liet ze zich even drijven. Tot ze onverwachts uit deze ontspannen stemming werd gehaald door een antilope die iets te veel aandacht aan haar kleding schonk. "Hé, wil je daar wel even vanaf blijven!" riep ze en haastte zich in borstcrawl naar de kant. Inmiddels nam de antilope een schoen in zijn bek die het verschrikt liet vallen toen de naakte vrouw het water uit holde. "Jullie moeten leren van andermans spullen af te blijven. Ik kom ook niet aan jullie vacht!" Nu met haar kleding onder de arm, de verrekijker bungelde aan het koord aan wat nabij groeiende struiken, wandelde ze het water weer in. Op het punt waar het water net iets over haar borsten reikte, bleef ze staan. Ze legde het jurkje en jasje over haar schouder en begon het slipje in te zepen en uit te spoelen. Veel kledingstukken had ze niet bij zich en ze wilde enigszins presentabel blijven.

Een weinig later hing ze alles in de struiken te drogen en nam ze op het afgeronde rotsblok ervoor plaats. Anders dan enkele uren geleden was ze nu blij dat de zon lekker warm op haar huid brandde. Wel maakte ze zich zorgen dat ze zich alsnog kon verbranden. *Ik kleed me wel aan zodra ik iets voel branden,* besloot ze. *Wat als er wel opeens mensen aankomen. Dan sta ik hier in mijn nakie... Ik trek toch maar een slipje en bh aan...* Nu warm en op haar gemak pakte ze opnieuw haar tas en leegde deze voor zich op de grond. Een overdreven luide zucht latend, bekeek ze haar persoonlijke spullen. Ze had haar tas zo ingepakt dat ze enkele dagen van huis kon blijven. Dex Mantorell wilde

immers dat ze samen met de anderen in een hotel ging om daar enkele dagen te schuilen. *Even kijken. Mijn tandenborstel, tandpasta, kam, borstel, haarlak, mascara, lippenstift, blauwe en paarse haarverf, mijn voorraadje huidverzorgende zeep, mijn ronde spiegel. Laat me daar voorlopig maar niet inkijken. Mijn huissleutels, daar heb ik nu erg veel aan, hoonde ze. Een nagelvijl, een zakdoek, mijn portemonnee. Hm, er zit nog honderddertien dollar in en vijfenzeventig cent. Ze hebben me dus niet beroofd. En mijn twee reuzen chocolade repen. Of beter gezegd, anderhalf.* Gulzig brak ze een stuk af en propte het hongerig naar binnen. *Wat heb ik nog. Een maxi doos tampons, natuurlijk, die heb ik altijd bij me. Mijn doosje anticonceptie pillen... Parfum... O kijk, dit komt goed van pas. Schoon ondergoed, mijn slaap T-shirt, mijn wit gebloemde zomerjurkje, met bijpassende gele vest. Mijn spijkerbroek en een witte T-shirt. Dat waren mijn persoonlijke spullen.* Onderin lag nog een opgerold zakje, maar ze dacht niet dat daar iets interessants of belangrijks in zat. Ze gooide de flap opzij en opende de verborgen rits van de ruimte waar de spullen voor de onderneming in zaten. Een apparaat dat veertig meter lang dun touw automatisch kon opwinden en afschieten. Het tweede Gaea spandoek van twee bij drie meter ter afleiding van het echte spandoek waar ze al tussen had geslapen. Een zaklamp, een zakmes, een schaar en drie grote dozen lucifers. De verrekijker die bij de spullen hoorde, hing nog in de struiken. *En mijn mobiel... Waarvan de batterijen bijna leeg zijn... Lang leve zonne-energie.* Ze duwde het schuifklepje opzij zodat de zon de mini zonnepanelen kon raken. Met zoveel zonlicht waren de batterijen binnen enkele uren weer opgeladen. *Is dit genoeg om te kunnen overleven? Al deze spullen... Wat doe ik hier toch? Waarom hebben mijn ontvoerders me naar Afrika gebracht en me vervolgens met al mijn spullen achtergelaten?* Vermoeid trok ze

haar knieën op en liet haar armen en hoofd erop rusten. *Ik begrijp het niet.*

Binnen niet al te lange tijd droogde en warmde de zon haar gewassen kledingstukken. Waarna zij ze netjes opborg. Zelf was ze eveneens overal droog en warm. Op sommige plekken, zoals haar schouders al iets te warm. Het was beter als ze zichzelf helemaal aankleedde. Wat een verademing om na dagen zandschuren schone kleren aan te trekken. Bovendien waren de spijkerbroek en T-shirt veel praktischer in deze omgeving. *Ik wilde ze eerst niet eens inpakken. Maar goed dat ik het toch gedaan heb.* Gabriëlla ging op een groter rotsblok zitten, één die zelfs groot genoeg was om plaats te bieden aan enkele beesten. Deze hoger gelegen plek bood een prachtig panorama over al die duizenden dieren. Een spontane brok vormde zich in haar keel. Op een vreemde manier, voelde ze zich één met hen. Haar aanwezigheid viel hen niet eens op. *Ik wil ze van dichtbij zien.* Vlug haalde ze haar verrekijker uit de struiken. Om daarna een hele tijd over het prachtige, onbedorven landschap te turen. Vannacht moest ze opnieuw in de buitenlucht doorbrengen, realiseerde ze zich ondertussen. En dat in een wereld waar ze geen enkele seconde van de dag werkelijk veilig was. Zonder meer had ze de vorige nacht meer dan geluk. *Wat stom van me om zo open en bloot te slapen.* De komende nacht moest ze het veiliger én warmer voor zichzelf maken. Waar was ze hier veilig? De meeste jagers konden gemakkelijk in een boom klimmen en de aangenaamste slaapplek was het niet bepaald; één verkeerde draai en ze lag beneden. Het werd weer de grond. "Ik gebruik het doek weer als deken," bedacht ze zich hardop. Hier bij deze rotsen zat ze toch redelijk beschermt? "Wat als ik er een soort muur voor maak?" Dat verminderde in ieder geval de

kans dat ze slapende door een roofdier ontdekt werd die van een afstand over de savanne tuurde. Zichzelf dwingend zich op haar plan te focussen, liep ze een kleine dertig meter de vlakte op waar op dat moment geen van de grazers zich ophielden. Gelukkig voorkwam de spijkerbroek dat het hoge gras zoals voorheen langs haar benen kriebelde. Nog maar net was de jonge vrouw begonnen met plukken of de eerste gnoe naderde al. Het duurde niet lang of de rest volgde. "Typisch," mompelde ze. "Jullie stonden daar verderop toch ook goed?" Tussen steeds meer nieuwsgierige dieren voort bewegend, verzamelde ze zoveel mogelijk van het lange droge gras als ze dragen kon. Echter onder het plukken door stootte een dier haar meerdere malen opzij. "Toe, ik heb hier net zoveel recht op als jij," mopperde ze tegen een blauwe antilope die het gras uit haar armen begon te eten. "Loslaten." En ze trok het uit zijn bek. Boos begon het dier daarop te blaten. Verontwaardigd staarde de vrouw het dier aan. "Nou ja zeg! Dit is mijn gras, waarom eet je dat nieuwe niet, dat is groen en veel gezonder." Alsof hij haar begreep, at hij verder van het jonge gras. Haar hoofd schuddend ging Gabriëlla weer verder met plukken. *Gek beest... Ik had niet verwacht dat ze in het wild zo tam zouden zijn... Ik snap er niks van... Toe ga eens aan de kant... Ik heb niet eens loopruimte zo...* Opeens gleed iets warmes en vochtig over haar nek. "Ah jakkes!" Geschrokken sprong ze opzij en draaide zich gelijktijdig om. Het was de blauwe antilope weer. "Luister, lieverd. Hoe blij ik ook ben dat je nog niet uitgestorven bent. Onze relatie blijft strikt platonisch, begrepen." Nu ze haar 'ontdekt' hadden, kostte het Gabriëlla de grootste moeite de dieren van haar en het gras te houden. Uiteindelijk kwam ze met schijnbewegingen terug naar de rotsformatie, waar ze het gras liet vallen. De nieuwsgierigheid van de dieren kostte haar al met al meer tijd dan gepland. De zon zakte al, nog even en het was weer pikkedonker. *Ik heb nog*

maar een uur of zo om het gras te vlechten. Met kleine bosjes tegelijk vlocht ze het lange gras samen tot ze een soort raam van tweeënhalft bij twee meter had. "Gelukkig ben ik hier altijd al erg handig in geweest. De zon gaat heel wat sneller onder dan ik dacht."

Nadat ze de mat klaar had, hield ze hem tegen de rots aan en legde er een aantal stenen bovenop. Aan de onderkant maakte ze een ruimte van een meter voor zichzelf door eveneens stenen op de zoom te leggen. Gehaast rangschikte ze het overgebleven gras dusdanig in de holte dat ze straks enigszins comfortabel lag. In een snelle beweging trok ze haar kleren uit. Vervolgens trok ze het touw dat ze uit haar tas pakte door de armsgaten en de broekspijpen. Waarop ze haar kleding boven een kuil in het water legde zodat het bleef drijven. Het ene uiteinde van het touw bond ze aan een struik, de andere knoopte ze om haar enkel. Op deze manier werden haar kleren de hele nacht door de stroming in het water uitgespoeld. Verder naakt, ze wilde haar ondergoed voor overdag bewaren, trok Gabriëlla haar slaap T-shirt aan. Ze kroop in de 'tent' en spreidde het doek over zich heen. Haar tas gebruikte ze als kussen. De jonge vrouw sloot haar ogen. Opende ze. Durfde ze werkelijk een tweede keer te gaan slapen? De vorige nacht hadden de emoties haar overmand. Nu besepte ze een stuk beter waar ze zich bevond. En ondanks het stuk chocolade en verscheidene liters water was ze nog altijd hongerig. Vermoeid liet ze haar ogen langs de oever dwalen. *Als ik niet zo'n honger had, zou ik kunnen genieten van dit landschap. En van de uitbundigheid aan leven... Dat hier geen mensen zijn... Waar zijn de Afrikaanse stammen? Of om mijn part rebellen. Niet dat ik die nu tegen wil komen... Maar het is zo stil... Als ik niet beter wist, zou ik denken dat ik de enige mens op de wereld ben... Ik weet niet eens wat verstandig is onder deze omstandigheden. Of moet ik morgen*

verder lopen op zoek naar beschaving? Maar ik heb geen eten of drinken dat ik mee kan nemen... Als ik dit meer verlaat... Ik weet het niet... Ik weet niet wat ik doen moet.

Velen onder de grazers lesten hun dorst terwijl anderen de omgeving in de gaten hielden. Bij het geringste gevaar kwam een onmiskenbare waarschuwing. Enkele van de jongere dieren legden zich in het gras neer, en waren zo verborgen voor roofdieren. Rustig wachtend op het vallen van de nacht zaten een aantal dieren te herkauwen, anderen keken net als de vrouw over het meer.

De warmte van een opkomende zon over een ontwakende savanne, wekte een nog vermoeide Gabriëlla. Stijf van het liggen op de grond kroop ze traag onder de gevlochten wand vandaan. Nu zag ze zelf hoe de zon groot en rood vanachter het landschap opkwam. Heel de savanne leek in vuur en vlam te staan. "Wat prachtig," fluisterde ze. Rustig trok ze het touw van haar enkel en haalde haar kleren binnen. Terwijl ze het natte goed aan het touw liet hangen, spreidde ze alles over de struiken uit. Het was nog vroeg in de ochtend wat betekende dat de meeste jagers op pad gingen. In een verdeckte houding klom ze boven op de rotspartij zodat ze met haar verrekijker de savanne kon overzien. *Wat doe ik als er jagers zijn? Blijf ik dan hier? En zo niet, wat dan? Ik heb nooit een overlevingscursus gehad.* Zo'n honderd meter van de kudde verwijderd, bewoog zich iets verdachts in het gras. *Wat is dat?* Plotseling klonk er een bloedstollend gekrijs! Met een schok draaide Gabriëlla zich naar het geluid. Honderden dieren vluchtten weg van de plek des onheil. Alle kanten stoven ze op, geen van hen had een vaste richting. Het enige wat ze deden was rennen! *Voor wie vluchten ze? Ik zie niets. Oh, daar!* Rennend voor z'n leven schoot een blauwe antilope langs de anderen. Vanwege zijn lichte kreupelheid hadden de hyena's hem opgemerkt. Eerst leek het erop dat een ander dier het slachtoffer werd, maar plotseling waren ze op hém afgekomen! *Och...het arme dier... Stomme hyena's... Brr. Hopelijk ontdekken ze mij niet... Toe, jongen, ren! ... Ah jakkes...* Ondanks dat de andere dieren zagen dat de blauwe antilope uitgeput raakte, waren ze niet zeker van hun eigen veiligheid. Hyena's stonden bekend om hun agressie. De gevlekte beesten boezemden vooral angst in vanwege hun

sterke kaken die immers beenderen konden verbrijzelen. Met z'n drieën joegen ze de arme blauwe antilope met een snelheid van vijftig kilometer per uur op. En dat al meer dan tien minuten lang. Onder het rennen zetten ze hun vlijmscherpe tanden in zijn huiverende lichaam. Aan het einde van zijn krachten, snakkend naar lucht, bloedend, zover opengereten dat zijn ingewanden eruit hingen, bleef het dier staan. Krachtige beten in de buik, nek en poten doodden hem binnen enkele ogenblikken. Huiverend draaide de vrouw zich om en klom de rots af. Plotseling werd ze opnieuw opgeschrikt door het afschuwelijke gelach van de hyena's. Binnen enkele seconden doemden anderen uit het hoge gras op en deden zich tegoed aan de maaltijd. Ondanks het afgrijzen dat ze voelde, rammelde Gabriëlla's maag nog steeds. Uit angst voor de lelijke beesten was ze gedwongen te wachten tot zij weg waren. Echter de honger maakte haar misselijk. Het stuk chocolade schoot in haar hoofd, maar enkel de gedachte eraan deed haar kokhalzen. Wat beverig waadde ze een eindje het water in en dronk voorzichtig wat.

"Oh, ik geloof dat ik me vandaag ziek meld," kreunde ze. Het afspoelen van haar gezicht met het koele water veranderde niets. Opeens klonk het gelach weer, de hyena's vertrokken. Ze trok het slaap T-shirt uit en liet zich in één keer in het water zakken. Even doortrok een rilling haar lichaam, zodat ze naar adem hapte. *Jemig*. Op haar huid voelde ze het kippenviel van haar haargrens naar haar billen trekken. Toch bleef ze zitten en wachtte tot ze zich beter voelde. Het ellendige gevoel bleef. *Nooit gedacht dat ik ooit nog in mijn leven naakt zou zwemmen*, hoonde ze in gedachten. *Ben ik minder preuts dan ikzelf dacht...* *Bah. Ik wilde dat ik me niet zo beroerd voelde*. Traag kroop ze overeind en hurkte voor haar slaapplek neer. Hier bleef ze zitten tot de zon haar lichaam weer had opgedroogd. *Misschien voel ik me wel zo ellendig omdat ik honger heb*. Ondanks de

misselijkheid nam ze een stuk van de chocolade; zodat ze iets in haar maag kreeg. Het hielp niet, ze moest iets anders eten. Gabriëlla stond op en trok haar witte bebloemde zomerjurkje aan. Traag en wat verkrampd begon ze haar zoektocht naar voedsel en dan hoofdzakelijk eieren. Af en toe wierp ze een blik door haar verrekijker. Had ze vanmorgen niet enkele nesten gezien? Te beroerd van de honger om op de eieren te kunnen wachten, probeerde ze enkele paarse besjes van een struikje dat ze tegenkwam. Echter zodra ze een besje in haar mond stopte, spuwde ze 'm weer uit. "Bah," zei ze, een zuur gezicht trekkend. Ze kon het dus wel vergeten iets anders dan eieren te eten. Zich ellendig voelend, liep ze verder en speurde de omgeving af. Opnieuw kwam ze een plant met kleine rode besjes tegen. "Mm, die zal wel net zo giftig zijn, laat me het maar niet proberen." Zonder ook maar één enkel vruchtje te proeven, liep de vrouw verder. Het gras dat zich ongehinderd door de grazers ontwikkelde tot zaaddragende planten leek eveneens een mogelijkheid te bieden. Hongerig plukte ze het nog groene zaad van de plant en moest ook dat weer uitspuwen. Had ze op de grond gezocht naar de gedroogde, goudgele zaden kon ze daar haar lege maag mee vullen. Maar Gabriëlla wist van dit alles niets. Voorlopig, als zij ze al vond, bestond haar menu uit eieren.

Al een behoorlijk eind van de meeste grazers vandaan, hoewel ze haar nog altijd leken te omsingelen zoveel waren het er, zocht ze de omgeving af. Ze was ervan overtuigd dat ergens in de buurt eieren lagen. Over het droge graslandschap door de verrekijker turend, viel haar oog op een vogel die zo te zien op een nest zat. Het slimme dier had zijn nest zo gegraven dat hij over het grootste gedeelte van de dag schaduw had van een acacia. Opgelucht rende ze er heen. "Snel die vogel weggagen zodat ik wat te eten krijg," zei ze nog en bleef toen abrupt staan. De vogel besloot op dat moment even de benen te strekken.

O, *wauw!* De vrouw was perplex. Het dier was één meter zeventig hoog! Verbluft liet Gabriëlla zich zakken en trachtte, het hoofd schuddend, te bedenken hoe ze nu nog bij de eieren kon komen. Zij was slechts één meter zestig, weliswaar redelijk krachtig; maar een vogel van dat formaat... Het dier leek een kruising tussen een Afrikaanse struisvogel en een Zuid - Amerikaanse nandoe. Echt thuis brengen kon ze hem niet. Vermoedelijk lagen er minstens een stuk of dertig eieren in z'n nest. Heel langzaam, opdat de vogel niet te vroeg achterdochtig werd, stond de vrouw op. *Ik moet bij zijn eieren komen... Ik moet eten...* Bijna schuifelend ging ze op hem en zijn eieren af. Naarmate ze dichterbij kwam, werd niet alleen zij maar ook het mannetje steeds nerveuzer. *Straks springt hij boven op me.* Zonder pauze hield hij de verdachte scherp in het oog. Ook Gabriëlla hield haar blik op hem gericht. De afstand tussen hen werd steeds kleiner en ze verwachtte ergens dat de vogel wegvluchtte. Hij bleef zitten waar hij zat.

"HA!" gilte ze onverwacht. De geschrokken vogel sprong op, maar bleef voor zijn nest. Nogmaals schreeuwde Gabriëlla, deze keer was het dier niet onder de indruk. "Maak dat je wegkomt," brulde ze uit alle macht en wierp een schoen tegen hem aan. Wat hem woedend maakte! Tot haar grote schrik kwam de enorme vogel met uitgespreide vleugels op haar afgerend! Stokstijf op haar plaats met wijd opengesperde ogen staarde ze hem aan. Al wilde ze, ze kon zich niet verroeren. *Als je begint te rennen, denkt een jager dat je zijn prooi bent,* gingen de woorden door haar hoofd. Ze kreunde. "Dit is geen jager, dit is geen jager... Hij stopt?" Vreemd genoeg verwarde het staan blijven van de vrouw de grote vogel. Zijn grote en imposante houding waren gewoonlijk voldoende om indringers te verjagen. Een snelle blik naar achteren verzekerde hem van een strategisch punt ten opzichte van zijn nest. Haar scherp in de gaten

houdend, bewoog hij zijn kop van links naar rechts. Wat doet ze, leek hij te denken, viel ze zijn nest verder aan? Of maakte hij genoeg indruk. Te lang kon dit angstvallige bekijken van elkaar niet meer duren. Zijn nest stond nu evenzeer aan andere gevaren bloot. Abrupt draaide de vogel zich om en rende terug naar zijn eieren. Opgelucht dat het directe gevaar voorbij was, herademde Gabriëlla. Wat niet was verdwenen, was de honger die nog altijd knaagde. Ze moést bij zijn nest zien te komen. "Was hier maar een supermarkt om de hoek, waar ik eieren per dozijn in een doosje kon kopen," verzuchtte ze. *Die domme vogel laat me nooit bij zijn nest, hoe kom ik... Stenen!* schoot het door haar heen. *Ik kan stenen naar hem werpen, zodat hij wegvlucht. Ja! Dat is het.* Opgewonden over haar plan draaide de vrouw zich om en. "Au!" Misnoegd staaarde ze naar de voet waar geen schoen meer onder zat. "Waarom moest ik het ook naar die domme vogel gooien," mopperde ze. Geërgerd hinkte ze naar haar plekje terug. Waarbij ze zich niet realiseerde dat de op en neer gaande beweging die ze op die manier maakte, gevaarlijk was. Hond- en katachtige jagers werden immers door de manke gang van een dier aangetrokken. Kreupelheid, verwondingen van dieren in de grazende kuddes werden bijna gelijk opgemerkt. Het betekende dat de jacht minder inspannend werd. En bovendien vijftien procent kans dat ze een maaltijd kregen, er kon natuurlijk altijd iets mis gaan.

Veilig bij de struiken aangekomen, ontkleedde Gabriëlla zich. Ze pakte haar panty uit haar tas en stopte de kousen bij elkaar in voor extra stevigheid. Hier zou ze de stenen in stoppen die ze op de bodem had zien liggen. Dankzij de helderheid van het water had de vrouw niet veel moeite met het verzamelen. En een weinig later stond ze met een panty vol stenen bij haar kleding. Wat besluiteloos keek ze van haar kleren naar haar natte lichaam, waarop ze besloot zich toch weer aan te kleden.

Vervolgens met één schoen aan, twaalf stenen in haar panty en twee in haar handen ging ze terug naar het nest. Even ongemakkelijk als de weg naar haar plekje was geweest, hinkte ze weer door het veld. Kleine takjes, steentjes en stukken droge grond, drong bij elke stap in haar weke voetzool. Ze stopte een paar maal om de kleine stekelige zaden uit haar voet te trekken. Voor de rest was het hoge gras niet echt onaangenaam om in te lopen, maar ze was blij als ze haar schoen weer vond. Een beschermende laag eelt was hier absoluut noodzakelijk, iets waar de jonge vrouw niet over beschikte. Ze ging zelfs elke maand naar een pedicure om dit te voorkomen. *Ik wilde nog een nieuwe afspraak maken*, herinnerde ze zich. Een ogenblik bleef ze staan. Of Dex of Murphy haar al als vermist hadden opgegeven? Iemand moest haar missen. Ze schudde het hoofd. Wie zou er ooit opkomen haar in Afrika te gaan zoeken. *Ik kan nog altijd niet geloven dat ik hier ben en niet thuis strijdend voor Evolution*. Voordat haar gedachten haar te somber stemden, vervolgde Gabriëlla haar weg. Ze zuchtte van opluchting toen ze de vogel na een tijdje ontdekte. Het dier had haar al in de gaten en was vast gaan staan. Op haar hoede, echter niet van plan zich een tweede keer weg te laten jagen, hinkte ze op het dier af. Zodra het zijn eerste aanstalten maakte op haar af te stormen, wierp de vrouw een steen en gelijk daarna nog een. Hij stopte, verward. Pijn doordrong één van zijn nutteloze vleugels; echter niets had hem gebeten, of zijn klauwen in hem geslagen. Een tweede aanstalten om haar weg te jagen, werd opnieuw gedwarsboemd door een derde steen die tegen zijn buik sloeg. Hij piepte, steeds verwarder als hij werd. De jonge vrouw sloot haar ogen voor zijn wanhoop. "Verdorie!" mopperde ze, kwaad op zichzelf en de situatie waarin ze zich bevond. Ze was een deel, een belangrijke schakel van Evolution. En nu, hier verwondde ze een prachtig dier om bij zijn eieren te komen.

Kwam het dan altijd op de wil te kunnen overleven aan? Hij rende weg! Geschrokken keek ze op en kon zich slechts verbazen over wat ze zag. "Dank je," riep ze de vogel impulsief toe. Meer dan veertig grote eieren prijkten in zijn nest. Snel haalde ze de overige stenen uit haar panty en stopte er vijf eieren in. Over haar schouder blikte ze om naar de vogel die ongerust toe stond te kijken. Onbewust greep ze naar een steen, echt op haar gemak voelde ze zich niet. Vlug, voordat de misselijkheid haar ervan weerhield iets te eten, nam ze een zesde ei en sloeg er een gat in. Ongeduldig en hongerig liet ze de inhoud in haar mond druipen. Het warme slijm gleed haar keel binnen. Onder andere omstandigheden zou ze gekokhalsd hebben, maar nu smachtte haar lichaam te veel naar voedsel om het op die manier weer op te geven. "Ah, dit is walgelijk!" sprak ze akelig en trok daarbij een vies gezicht. Niettemin zette ze het ei een tweede keer tegen haar lippen. Ze had honger en dit was ten minste iets. *Moet ik nog meer eieren meenemen?* Gezien de moeite die ze ervoor had gedaan om bij het nest te komen. Al voelde ze zich er niet prettig bij. Ze was een dief wat voor een excuses ze ook kon aanwenden. Vluchtig wierp ze nog een blik op de vogel. Het malle beest deed net alsof het kreupel was en liep hinkend heen en weer. "Jou moet ik niet hebben, hoor!" riep ze het dier toe en stopte snel nog vijf extra eieren in haar panty.

Net zo hinkend als de grote vogel verwijderde ze zich van het nest. *Mijn schoen moet hier ergens liggen*, dacht ze. Langzaam gleden haar ogen langs het hoge gras, ze zou hem nooit vinden. "Heb jij mijn schoen gezien?" De vogel die aarzelend terug naar zijn nest liep, keek slechts kort op waarna hij zich op de overgebleven eieren nestelde. Niet van plan het zo gauw op te geven zocht vrouw verder. Hier moest die vogel ongeveer gestaan hebben? Ja, zie je wel! Eenzaam in het hoge gras lag haar zwart suède schoentje. Vlug raapte ze het op en

deed het om haar voet. Nu niet langer hinkend, maar niet veel eleganter maakte ze zich op weg naar haar plekje.

In een ring van stenen stookte de jonge vrouw een klein vuurtje. De geur van rook werkte alarmerend voor de dieren die zich onrustig een klein eindje terugtrokken. Op een langwerpige platte steen die ze in het midden had gelegd zodat het vuur er onder en naast kon branden, brak ze het eerste ei. Even dreigde alles eraf te glijden. In een automatische reactie stak ze haar handen uit en brandde zich aan de gloeiend hete steen. Ze slaakte een gillette van schrik. *Slim van je, schold ze op zichzelf.* Vlug rende ze naar het water en wachtte tot de pijn wegtrok. Gabriëlla bekeek vlug haar handen, toen ze geen blaren ontdekte, liep ze terug. Het ei was inmiddels goed doorbakken en ze draaide hem om met haar mes. *Het ruikt in ieder geval goed, al kan dat net zo goed de aroma van honger zijn...* Haar ogen gleden over het meer. *Ik heb geluk dat ik dit meer vond, anders zou ik zijn uitgedroogd... Ik wilde dat ik beter had opgelet tijdens die overlevingsuitzendingen op National Geographic of Discovery... Als je ergens in de rimboe neerstort dan raden ze altijd aan dat je bij het vliegtuig moet blijven? Ik denk dat zo'n vliegtuig dan zo'n signaal uitzendt... Maar ik ben hier gedropt... En ik denk met het doel dat ik door honger en dorst moest omkomen. Al snap ik niet dat ze me mijn tas niet afgepakt hebben... Raar... Deze hele situatie voelt raar... Wat moet ik nu doen?* Ze tilde het gebakken ei van de bakplaat op een platte steen die ze als bord gebruikte. Onder het eten brak ze een volgend ei open, meer nam ze niet. *Morgen moet ik verder... Echter de gedachte om nogmaals uren en kilometers door de savanne te sjokken, maakte haar bij voorbaat al mistroostig. Mijn hemel wat een moeite om me helemaal in Afrika te droppen... Was de Nevada*

Woestijn niet droog genoeg? Gek dat ik nog geen enkel vliegtuig heb over zien komen. Zelfs niet zo'n groot passagiersvliegtuig. Ik vraag me af wat er in de kranten heeft gestaan. Dex zal er wel weer zijn voordeel mee gedaan hebben. Alles wat maar aandacht aan Evolution ge- Haar gedachten stopten even. *Wat als Dex dit op zijn geweten heeft? Wat als hij me ontvoerd heeft en hier in de wildernis heeft gedropt. Wie zou verwachten dat ik het nog altijd weet te overleven. Maar goed, wie dropt me ergens om te sterven met al mijn spullen bij me. Weet je wat. Ik ga nog iets van dat gras vlechten. Het is immers lang en sterk. Een slaapzak. Ja. Dan kan ik daar lekker in wegkruipen vannacht.*

Met een beetje vast voedsel in haar maag en tenminste wat calorieën, wikkelde Gabriëlla zich die avond in haar slaapzak. Nog enige tijd hield ze haar ogen open. Op het moment dat de zon echter was verdwenen viel ze in slaap. Dit werd de vierde nacht die ze in de Afrikaanse Savanne doorbracht. Midden in de nacht begon het te regenen, dikke druppels vielen neer en gaven het groen nog meer kans om te groeien. Iedereen was blij met de bui, behalve Gabriëlla die zich rillend in haar slaapzak verstopte.

Immer aanwezig maar onzichtbaar voor de levenden, keken de Zeven Goden op de jonge vrouw neer.

"Tot nu toe heeft ze het overleefd," zei Aël en legde zijn lange zwarte staart met dunne vlechtjes over één schouder. De anderen knikten instemmend.

"Alleen is ze nog te weinig bezig met overleven. Ze heeft alleen wat eieren verzameld... En nu dan een slaapzak voor zichzelf gemaakt," sprak Gaël streng en schudde even met zijn lange korenblonde haren.

"Wanneer wil je dat 'hij' haar vindt?" wilde Saël weten.

De vader van het uitstervende volk keek de zes wijzen één voor één aan. Elk weerspiegelden zij in hun menselijke vorm hun eigen volk zij het grootser en met prachtige lange haren.

"Binnenkort," zei hij even later. *"Sinds Adamo's overlijden heeft Aedan het leiderschap van de stam op zich genomen. Hij is al een tijdje op verkenning na aansporen van zijn Dru Ard."*

"Maar nu is het eerst tijd voor een nieuw visioen voor Gabriëlla," liet Raël, de schepper van de Mongoloïde mens aan zijn verwanten weten.

"Goed... Ik zal haar meenemen en haar vertellen over de Moeder," zei Oriël.

Gabriëlla sliep toen ze... *Ik vlieg?* Om haar heen het duistere heelal met in de verte het zuiver schenkende geestelijk levend Licht. Vanuit deze Lichtbron stroomde een weerspiegelend evenbeeld. *"De eerste Aeon,"* klonk de stem van Oriël. *"Wat? Waar ben ik? Droom ik? Waarom ben ik me dan zo bewust van mijzelf?"*

"Denk niet langer na, Gabriëlla, en luister naar wat ik je probeer te vertellen... Wat je ziet is de eerste Aeon. Zij zal vragen om Voorkennis, Onvergankelijkheid, Eeuwig Leven, Gedachten en Waarheid. Zij dragen in zich een geestelijke wereld van tijd... Tijd heeft van mijn volk een legende gemaakt." Onder haar raasde opeens de zee met honderd meter hoge golven. *Waarom komt het water zo hoog?* Witte schuimende koppen en als vage schimmen ver in de diepte honderden blauwe vinvissen. *Ze zijn prachtig...* Opeens stond ze voor een tempel die onder een overhangende rots was gebouwd. *Dat ken ik... Delphi... Het orakel van Delphi.* Een moment lang zag ze een menigte aan mensen om zich heen verschijnen. Mannen in witte toga's met gouden bokalen in hun handen. Eén van hen zei iets tegen haar. *Wat?* Alsof ze door grote handen werd vastgehouden, bewoog het land in een ijtempo onder haar door... Voor haar verschenen

de piramides van Gizeh als een reflectie van Orion. En verderop... Een gigantische leeuw. *De sfinx... altijd al gedacht dat er oorspronkelijk een leeuwenkop op zat...* Net wilde ze het enorme beeld aanraken of het verdween opeens in de verte. Een luide donder deed de aarde trillen! Sidderend kromp ze ineen. *Gras? Waar?* De jonge vrouw stond in het midden van de complete Stonehenge Tempel. Haar hele lichaam zinderde onder de aardse energie die onder haar voeten straalde. *Ben ik hier eerder geweest?* Een blik naar boven naar de sterrenhemel en een volle maan. *De maan hangt precies boven het midden... Waarom heb ik het gevoel dat er iets mist? Waar zijn de reflecterende schilden?* Onverwachts leek het maanlicht haar te verblinden. *Hoe kan dat?* Ze stak haar hand uit... *Au!* Ze brandde zich aan een vlammeende vogel. Een Phoenix. Tot haar schrik was ze plotseling omgeven door kilometers sneeuw en ijs. *Antarctica?* *"Echt waar? Antarctica?"* klonk er een lichte spot in zijn stem. Opnieuw raasde het land aan haar voorbij, meren, zeeën. *Griekenland, de straat van Gibraltar!* Steeds maar met de stroming mee, over kilometers dansende golven tot voor haar het witte land verscheen... iets doemde uit de mist naar voren. Een twintig meter hoog wit marmeren complex bestaande uit vier ringen van elk acht zuilen. Na elke ring was de afstand van de binnenste naar de buitenste zuil verdubbeld. *Ik begrijp het niet...* Terwijl ze haar handen langs het marmer liet glijden, liep ze door de Zonnetempel. *Wanneer is dit?*

Ik moet een extra tas hebben, waren haar eerste gedachten die ochtend. Mijn eigen tas is al te vol en ik wil meer voedsel bij me hebben. Als ik al meer vind en weet wat ik wel en niet kan eten. Ondanks de stromende regen kroop Gabriëlla een eindje de savanne in om lange stukken gras voor zichzelf af te snijden.

Terug onder haar afdakje ging ze aan het werk, haar knorrende maag negeerde ze daarbij. In deze regen kon ze geen vuurtje maken en om weer zo'n rauw stuk ei naar binnen te gieten, stond haar te zeer tegen.

Pas laat in de middag van de volgende dag hield het eindelijk op met regenen. Een vage dampige mist steeg van haar slaappleaats op, terwijl de zon het vocht van haar tent en slaapzak onttrok. Ze was nog moe, haar spieren deden pijn. Met rekken en draaien probeerde ze de spanning uit haar nek en schouders te halen. Ze zwaaide een paar keer met haar armen en gaf het toen op. Het hielp toch niet. *Ik heb vannacht in het heeal gevlogen. Wat een rare* - Haar lichaam verstijfde toen plotseling een luide brul dwars door haar heen leek te trekken. *Wat was dat!* Happend naar adem draaide ze zich met een ruk om naar waar het lawaai vandaan kwam. Na een lange uitputtende tocht hadden ze het enorme zoetwater meer eindelijk bereikt. Als eersten, vóór de andere dieren, begonnen de olifanten te drinken. Om dan, wat voor hun hygiëne essentieel was, een heerlijk ontspannend modderbad te nemen. De parasieten die op hen huid leefden, werden door de dichte korst die de opdrogende modder vormde, vernietigd. Verder bood de modder door te verdampen verkoeling aan de dieren die geen zweetklieren hadden. De kudde bestond uit een tiental volwassen vrouwtjes en enkele jonge dieren van beide geslachten. Aan het hoofd stond een oud vrouwtje dat met haar vijfenveertig jaar steriel was geworden. Op deze leeftijd had ze alle vormen van gevaar, waartoe ook droogte behoorde, al eens meegemaakt. De leidster voor haar had haar de plaatsen gewezen waar ze water kon vinden. Soms kilometers van het eigen territorium vandaan. Waaronder dit meer. Gabriëlla bekeek haar wat beter en zag dat haar linker slagatand ontbrak. Kreunend van plezier stortten de dieren zich in het water,

onbewust dat ze daarbij stilletjes toegekeken werden. *Oh, kijk, die kleine stamp met zijn poten in het water. Wat een gespetter. Haha, zijn babyzusje wordt helemaal nat, mm, ze schijnt het niet erg te vinden.* Heerlijk voldaan vlijde het jonge babyolifantje zich op de modderbank neer. Naast haar bewoog een jonge tante haar slurf door het water. Een ander jong dier slenterde naar zijn oude moeder om bij haar te drinken. *Ik vraag me af of ik ooit op die manier bij mijn moeder gedronken heb,* dacht ze opeens en schrok er zelf van. Ze dacht al jaren niet meer aan haar ouders. Het waren mensen die ze nooit had gekend. Niemand wist, of in ieder geval had nooit iemand verteld, wat er met haar vader en moeder gebeurd was. Gabriëlla wist niet eens of haar ouders nog leefden. Een rijke oude vrouw had haar als peuter geadopteerd en ervoor gezorgd dat ze bijzonder uitgebreid onderwijs kreeg. In het geven van enig vorm van genegenheid was de vrouw niet in staat geweest. Toen ze op haar tachtigste, Gabriëlla was net volwassen, stierf, vertrok ze naar New York. Het was een geluk dat Dex besloot haar een kans te geven. Buiten een karige uitkering had ze geen inkomsten. De oude vrouw had al die jaren geweigerd haar in haar testament te noemen.

Ze had nog steeds geen honger hoewel het meer dan twintig uur was geleden dat ze iets had gegeten. *Misschien ben ik wel ziek,* dacht ze. Zelf schrikkend van de abrupte emotie slikte Gabriëlla snel de tranen weg die onverwachts in haar keel drukten en bijna over haar wangen dreigden te stromen. "Ik wil naar huis," fluisterde ze. "In mijn eigen bed slapen. Op mijn eigen therapeutische kussen... Me in een heerlijk heet bad ontspannen... En me weer goed voelen... Ik wil-" Ginder bewoog iets in het gras... Een parelhoen scharrelde wat rond. Het beest deed zich tegoed aan de insecten die de meeste grote beesten

plaagden. "Ik zou jou moeten doden en opeten," zei ze tegen het dier. *Waarschijnlijk smaak je naar kippenvlees*, dacht ze. "Ik zou je gewoon je nek om moeten draaien en -" Enkel de gedachte maakte haar onwel. Voor haar lag enkel wat zuur en water. Wat beverig veegde ze haar mond af, kroop naar het water en nam een slokje. Onvast op haar benen stond ze op en keek over de weidse omgeving. Een troostelooste leegte. Slechts gras, acacia's en apenbroodbomen. *Waarom die bomen zo heten*, dacht ze en trok toen haar schouders op. Was er maar brood, of iets anders waarmee ze haar maag kon vullen.

"Ik zou hier niet moeten blijven. Maar ik ben bang. Hoe moet ik hier overleven?" klonk haar stem schor van ingehouden tranen. Nee! Ze ging verdorie niet bij de pakken neer zitten!

"Jullie krijgen mij niet klein! Ik kom terug, Tom Munson! Ik kom terug en zal jullie allemaal een lesje leren!" *Ik vertrek. Ik vertrek nu!* Eén voor één trok ze de stenen van haar grasmat en rolde deze op. Hetzelfde deed ze met de slaapzak. Ze stopte haar schoenen in haar tas en hing deze over haar schouder. Nadat ze de rest van haar spullen had verzameld, maakte ze zich op weg. De grote vogel kon blij zijn dat ze verder trok. Onderweg kwam ze vast wel zo'n parelhoen met eieren tegen. Met haar blote voeten door het water volgde ze de oever van het meer. Dit liep in elk geval een stuk beter dan op haar hakken door de savanne.

Tot ze na ongeveer een uur iets vreemds in het riet zag liggen. "Mijn God," fluisterde ze. Nauwelijks gelovend wat ze zag, zakte ze door haar knieën. Voor haar lag een ei dat minstens vijftwintig centimeter lang was. Het had een dikke, zeer sterke schaal, met een glanzende, geelachtige kleur en bedekt met hele fijne spikkeltjes. Ze wist dat het ei groter dan een struisvoegelei was, met zijn omvang van zestien bij dertien centimeter. Van welke vogel dit legsel kwam... Wat Gabriëlla zich goed realiseerde was dat een struisvoegelei al een inhoud had

dat gelijk was aan dertig kippeneieren. Deze had minstens de inhoud van vijfendertig tot veertig eieren. Opgewonden over haar vondst haalde ze snel maar voorzichtig de andere eieren uit haar tas zodat ze niet geplet werden. Voorzichtig rolde ze het reuzenei in haar gele vest en legde de andere eieren aan de andere kant tussen haar T shirt. Met een kleine krachtsinspanning bewoog ze dit alles over haar schouder. *Het is goed geweest dat ik zo spontaan heb besloten te vertrekken. Anders had ik nooit dit ei gevonden. Trouwens. Ik moet verder trekken. Ik moet naar een stad of een dorp of om mijn part een ranch. Het kan nooit goed zijn dat ik hier blijf zitten wachten tot iemand me vindt. Dat kan wel jaren duren. Kan ik mijzelf nu vergelijken met Robinson Crusoe? Hij zat weliswaar op een eiland... Hopelijk vliegt er binnenkort toch nog een vliegtuig over... Ik moet wel op krachten blijven. Wat zou ik nog meer kunnen eten? Waarom is hier geen supermarkt? Als mijn mobiel het zou doen, bestelde ik een portie Chinees.*

Pas laat die nacht, ze had weer een klein tentje voor zichzelf gecreëerd, viel de vrouw na lang woelen door de pijn in haar maag in slaap. De hele tijd probeerde ze het zich zo comfortabel mogelijk te maken. Lekker in haar deken gewikkeld en het reuzenei stevig in haar armen. Deze werd haar door geen roofdier afgenomen. Even dacht ze aan de eieren in haar tas. Die kon ze de eerst komende dagen nuttigen.

Iemand zei iets. "Gabriëlla?" Het was niet meer dan een fluistering. Ze reageerde niet. "Gabriëlla, waarom eet je alleen eieren?" probeerde de entiteit Maël haar kennis te ontwaken. "Eieren," herhaalde ze, half bewust dat ze überhaupt sprak. "Ik heb het meer voor je veilig gehouden, Gabriëlla... Jij denkt dat het water te koud is, maar er is nog zo veel meer..."

"Slapen," antwoordde ze echter op zijn aansporende woorden.

"Ach Gabriëlla. Vis. Het meer zit vol vis."

"Vis?" mompelde ze.

"En de apenbroodbomen... Waarom heten ze zo... Gaea...

Gabriëlla... Gaea... Kijk eens beter naar de bomen. Je weet genoeg om te overleven... Stomp je denkvermogen niet af door je eigen angst."

De krachtige jager sloot zijn ogen en dacht aan zijn afscheid nu al weer verscheidene maanfases geleden.

“Waar ben je van plan heen te gaan?” De oude Dru Ard ging voor de zon staan zodat zijn schaduw over hem viel. Aedan, sinds kort de leider van zijn stam, keek naar zijn oude gerespecteerde vriend op. Zijn oude lichaam was gerimpeld en mager zodat zijn ellebogen en knieën scherp onder het dunne vlees uitstaken. Het lange haar, boven op zijn hoofd helemaal verdwenen, was witter dan de wolken die boven hun hoofden dreven. “Net zo ver tot ik het wild gevonden heb... En tot ik weet waar zij zich ophouden. Hebben de Goden,” hij sloot zijn mond. Het was niet netjes om de Dru Ard rechtstreeks vragen over de Goden te stellen. “Nee, de Goden hebben geen verklaring gegeven waarom de dieren zijn verdwenen...” Al heb ik het idee dat het is om jou te lokken, dacht hij in zichzelf verder.

“Alleen dat ik degene ben die op zoek moet gaan,” zei Aedan bijna de gedachte van de oude man hardop, zodat deze uit zijn gepeins opschrok. Aros knikte, opnieuw in gedachten tot hij de jonge man voor zich doordringend aankeek. “Het is nog steeds niet veilig.” Er klonk een onderton van angst in zijn stem.

“De anderen?” fluisterde de jonge leider bijna.

“Ja...degenen die hier voor ons waren... De oudsten... Zorg dat je het contact met hen vermijdt...” De oude Dru Ard staaarde in de verte alsof zich daar een toekomstbeeld voor hem afspeelde.

“Onze stam heeft gezworven,” vertelde hij verder, “over de continenten zolang als ik mij...” De Dru Ard telde nu vijf generaties. “...kan herinneren. Soms vraag ik me af of we voor altijd vluchtelingen zullen blijven...” Hij leek door iets

ongrijpbaars vanuit zijn eigen overpeinzingen op te schrikken. "Je zult iets bijzonders vinden, Aedan," vertelde hij wat onrustig. "Als je het vindt..." Abrupt zweeg de oude Dru Ard. Een tijd lang staarde hij voor zich uit alsof beelden voor zijn ogen geprojecteerd werden. Zich opeens bewust van Aedan die verwonderd afwachtte tot hij verder vertelde, schudde hij snel het hoofd om de voorstelling op die manier weer kwijt te raken. "Ik kan je er niet zo veel over vertellen... Maar je zult het wel weten als je het vindt."

De knappe man schudde nu zelf het hoofd. Hij was nu zo ver van zijn stam verwijderd dat het bijna leek alsof hij een zoektocht naar de Goden hield. Net zoals hij dat jaren geleden met zijn vader en de Dru Ard had gedaan. De Goden, zuchtte Aedan in gedachten. Het leek alsof de Goden zijn stam vervloekt hadden. Voorheen hoefden ze nooit zo ver buiten hun eigen jachtgronden naar voedsel te zoeken. In de tijd dat zijn vader leider was, wemelde het er van de wilde beesten en nu... Misschien wilden de Goden niet dat hij leider was en hadden ze daarom de dieren weggestuurd. In dat geval had de Dru Ard wel iets gezegd. Het welzijn van de stam was immers belangrijker dan zijn persoonlijke trots. Zijn tot nu aan toe armzalige buit was niet de oorzaak van zijn bezorgdheid. Dit was het grondgebied van de stam van Kahmal, een geslacht dat bij de Oudsten hoorde. Zijn blik bleef wat langer op de voetafdrukken rusten die hem vertelden dat slechts enkele dagen geleden een groep jagers op deze zelfde plek overnacht hadden. De vorm vertelde hem dat het hier ging om de 'andere' mens. Aedan herinnerde zich nu, terwijl hij zo dicht bij hen was, het verhaal dat Aedano, de vader van zijn vader hem eens verteld had... Het nieuwe volk zal eens het oude vervangen maar tot die tijd zal ze worden beschimpt en verstoten. Een stam die niet haar oorsprong weet omdat zij geen thuis kent, is gedoemd. Wij zijn anders, dacht

Aedan. Verdreven vanuit het Oosten, het Noorden en nu gevlucht naar het Zuiden. Licht dan onze werkelijke oorsprong in het Westen?

"Misschien," hoorde Aedan het antwoord van de oude Dru Ard in zijn herinnering. "Volgens de legende van de Dru Ards hebben de Goden ermee te maken."

"Ik wil niet langer vluchten, Dru Ard. Aros," zei hij zijn geboortenaam wat zachter. "Het ligt niet in mijn aard," vervolgde hij getergd door de druk dat het verdeckte opstellen met zich meebracht. De oude man kon de frustratie van de jonge leider goed aanvoelen. "Ook niet in de mijne... Geloof me, jongen. Onze tijd zal komen."

Aedans blik vernauwde zich ineens iets. Zat er een andere voetafdruk onder die van de jagers verscholen? Met zijn wijsvinger volgde hij de platte afdruk zonder tenen. Iets verderop waren nog meer voetafdrukken en hij hield spontaan zijn adem in. Deze personen waren zwaarder en droegen iets om de hak en enkel wat een punt in de boden achterliet. Dit waren hun voetafdrukken; van de stam die allen vreesden. Zij droegen schoeisel dat dit soort afdrukken veroorzaakte. Zo te zien leken ze allemaal in de richting van het grote meer te lopen, alsof beide groepen jagers de vreemde afdruk volgden. De man stond op en besloot hetzelfde te doen.

New York, 21e eeuw.

"Vreemd hoe één jonge vrouw zo'n invloed op de gebeurtenissen kan hebben," uitte Dex Mantorell vrij terloops zijn gedachten naar twee van zijn medewerkers, Murphy en Gloria. Murphy Alan knikte. "Tom Munson blijft naar haar vragen. Ondanks dat we haar foto als vermist in de grootste